

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **E. P.**
zastoupený advokátem JUDr. Radoslavem Dostálem
sídlem Lazaretní 4298/11a, 615 00 Brno

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4356/1.30/16-13, sp. zn. S9-2015-189,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro

Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále také jen „Inspektorát“) ze dne 7. 4. 2016, č. j. 13322/9.30/15-47, sp. zn. S9-2015-189. Inspektorát jím rozhodl o povinnosti uhradit paušální částku nákladů správního řízení a především o tom, že se žalobce jako podnikající fyzická osoba dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, když umožnil dne 26. 6. 2014 na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 522, Modřice, specifikovaným 16 fyzickým osobám, cizincům vietnamské státní příslušnosti (dále také jen „cizinci“), výkon závislé práce dělníků ve výrobě mimo pracovněprávní vztahy, čímž porušil § 3 zákona č. 262/2006 Sb. zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), a bez povolení k zaměstnání, čímž porušil § 89 zákona o zaměstnanosti. Za tento správní delikt byla žalobci uložena dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 10 000 000 Kč.

2. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 26. 6. 2014 provedl Inspektorát v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s. na adrese Chrlická 522, Modřice, kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) a dle § 125 v rozsahu § 126 zákona o zaměstnanosti. Daného dne byli na uvedeném místě zjištěni při výkonu práce mj. cizinci vietnamské státní příslušnosti, kteří měli při kontrole do „Seznamu kontrolovaných fyzických osob“ uvést, že pracují na živnostenský list. O výsledku kontroly byl dne 12. 12. 2014 pořízen protokol č. j. 14263/9.71/14/15.2 (dále také jen „protokol o výsledku kontroly“), a to se závěrem, že uvedení cizinci vykonávali na předmětném pracovišti závislé práce, a že tyto práce vykonávali pro žalobce, který jim tak umožnil výkon nelegální práce. Žalobce následně podal námitky proti protokolu o výsledku kontroly, když základ jeho argumentace se opíral o tvrzení, že se nemohl dopustit vytykaného jednání, neboť cizinci, stejně jako on, byli účastníky sdružení založeného smlouvou ze dne 2. 1. 2007 dle § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“) a posléze společnosti dle § 2716 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) a nevykonávali tak práci pro žalobce, nebyli mu podřízeni a žalobce jim nevydával pokyny, nýbrž všichni práce vykonávali ve prospěch společnosti bez právní subjektivity (dle § 2716 a násl. občanského zákoníku) Servis Group; všichni tak měli vykonávat nezávislou práci a podnikatelskou činnost. Dle žalobce také z žádného předloženého dokumentu nevyplývá, že by pro něj cizinci skutečně závislou práci vykonávali. Žalobcovy námitky byly vedoucím inspektorem Inspektorátu Mgr. F. B. dne 22. 1. 2015 pod č. j. 1473/9.71/15 zamítnuty.
3. Dne 13. 5. 2015 bylo následně zahájeno správní řízení pro možné spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. V rámci ústního jednání dne 11. 1. a 12. 1. 2016 byli za přítomnosti žalobce vyslechnuti svědci a o věci byl sepsán protokol (svědky byli inspektoři Ing. R. K., Ing. L. D. a Bc. J. R., zaměstnankyně společnosti Vodňanská drůbež, a.s. paní L. D. a paní E. H., pověřený ředitel provozovny společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích Ing. P. K., bývalý ředitel dané provozovny pan J. Š., bývalý ředitel závodu v Mirovicích společnosti Vodňanská drůbež, a.s. pan I. H. a paní R. L.). Po proběhnutí správního řízení Inspektorát vydal své výše specifikované rozhodnutí ze dne 7. 4. 2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného správního deliktu, kdy pro něj měli daní cizinci vykonávat závislou práci. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které se opíralo o obdobné argumenty a námitky, které uváděl již v kontrolním řízení (zejména existence sdružení podnikatelů bez právní subjektivity a

některá tvrzená procesní pochybení). Toto odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného a rozhodnutí Inspektorátu jím bylo potvrzeno.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce v žalobě obecně namítl porušení svých práv, neboť napadené rozhodnutí má být nezákonné, neboť spočívá na nesprávně a neúplně zjištěném skutkovém stavu a nesprávném posouzení tohoto skutkového stavu. Nezákonnost má zakládat také nesprávný procesní prostup správních orgánů obou stupňů.
5. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že již vzhledem k výši sankce je třeba na věc uplatnit optiku trestního práva a požadovat přísné splnění procesních i hmotněprávních standardů pro vydání příslušných rozhodnutí, jak v rovině dokazování, tak v rovině právního posouzení jemu vytýkaného jednání.
6. Co se týká konkrétních námitek, uvádí žalobce v první řadě to, že námitky proti protokolu o výsledku kontroly nebyly řádně vyřízeny, resp. vyřízení absentuje. Daný akt totiž postrádá náležitosti dle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přičemž samo vyřizování námitek proti kontrolnímu protokolu je aktem správního orgánu, který má povahu rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Dané vyřízení námitek postrádá označení ustanovení, dle kterého byly vyřízeny, což se následně projevuje i v rozhodnutí Inspektorátu, dle kterého došlo k zamítnutí námitek pro jejich opožděnost. Nemůže se jednat o zřejmou nesprávnost, jak namítá žalovaný. Daná vada má za následek, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vůbec nemohlo být vedeno správní řízení o „uložení pokuty“ neboť nedošlo ke splnění žádné ze zákonných podmínek pro ukončení kontroly ve smyslu § 18 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).
7. Dále byly dle žalobce dány vady doručování v řízení a nesprávná byla i forma rozhodnutí správních orgánů. Listiny obsahující akty správních orgánů obou stupňů totiž žalobci nebyly doručeny v podobě požadované zákonem; nastal rozpor s § 69 odst. 3 správního řádu. Dokumenty byly žalobci zasílány v podobě prosté kopie, špatně čitelné či dokonce nečitelné. Ve spise také není nic o tom, že byla provedena řádná konverze daných dokumentů. Nemůže se tak jednat o rozhodnutí v elektronické formě. Nelze tak mít za osvědčené, že dotčené listiny byly doručovány v kompletní a čitelné podobě, což žalobce dává opět do kontextu s přísnými požadavky vyplývajícími z toho, že je na věc třeba nahlížet optikou trestního řízení.
8. Dle žalobce také nebyly vyhotoveny protokoly o výsleších svědků, jak předpokládá § 18 odst. 1 a 2 správního řádu. Nepostačuje odkaz Inspektorátu na to, že byly výpovědi nahrávány na zvukové zařízení. Takový záznam nemůže řádný protokol nahradit. S tím souvisí i navazující úprava týkající se oprav nesprávností protokolu a vyřízení námitek proti jeho obsahu. Pakliže žalobce ve správním řízení brojil proti obsahu protokolu o výslechu svědka, mělo s jeho podáním být nakládáno ve smyslu § 18 odst. 6 nebo § 175 správního řádu; žalovaný se však v tomto kontextu spokojil pouze se zmínkou o náročnosti přepisu výpovědi, aniž by řádně o námitce žalobce rozhodl. Výpovědi svědků jsou přitom ve věci klíčové, kdy sám Inspektorát ve svém rozhodnutí uvádí, že povaha kontroly neumožňuje, aby příslušné kontrolní zjištění bylo podloženo doklady.
9. Žalobce se rovněž domnívá, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a nastala situace opomenutých důkazů. Správní orgány nezjišťovaly naplnění znaků závislé práce z hlediska subjektivního náhledu zúčastněných osob a porušily tak § 4 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního

řádu. To nastalo, ačkoli žalobce navrhoval výslech svědků v podobě osob, které měly závislou práci vykonávat. Jejich náhled je klíčový, správní orgány však těmto důkazním návrhům nevyhověly, nebo se věnovaly výslechům svědků, které nelze považovat za relevantní.

10. Další nesprávnost napadeného rozhodnutí má představovat nezákonný úsudek o předběžné otázce dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce především poukazuje na to, že nedošlo-li k tomu, že by jednotliví účastníci sdružení byli stíháni a pravomocně uznáni vinnými pro přestupek dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (výkon nelegální práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení), pak na žalobce nemohl být aplikován § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
11. Podle žalobce je napadené rozhodnutí žalovaného v rozporu také s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť byl dán rozdílný přístup žalovaného v obdobných věcech. Zde žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 227/1.30/14/14.3, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
12. Žalobce z hmotněprávního hlediska nepovažuje posouzení věci za správné a objektivní, neboť je založeno toliko na subjektivním závěru kontrolorů při výkonu kontroly, nikoli na objektivním posouzení věci a řádně zjištěném skutkovém stavu. Inspektoři v rámci kontroly v podstatě konstatují jen své právní závěry, ne objektivní skutkové okolnosti, a jejich výpovědi v rámci výslechu také obsahují jen právní hodnocení, když takový „skutkový stav“ nemůže být bez dalšího přejat do rozhodnutí ve věci samé. To je založeno jen na tom, že inspektoři „viděli závislou práci“, a to za situace, že samo prvostupňové rozhodnutí uvádí, že *„povaha kontroly neumožňuje, aby takové kontrolní zjištění bylo podloženo doklady“*.
13. Významným žalobním bodem je tvrzení žalobce, že došlo k nesprávnému posouzení občanskoprávních závazků mezi účastníky sdružení (společnosti) a nesprávné kvalifikaci výkonu nelegální práce. Žalobce se domnívá, že správní orgány soukromoprávní vztahy mezi členy sdružení (společnosti) pomíjí, přičemž subjektivní hledisko, tedy náhled samotného „pracovníka“ musí být pro posouzení toho, zda se jedná o závislou práci, zásadní. Platnost soukromoprávních závazků mezi dotčenými osobami (které mají dle žalovaného zastírat skutečný stav věci), vylučuje, že je vedle toho na jejich základě vykonávána závislá práce mimo pracovněprávní vztah; k tomu měli být všichni účastníci společnosti vyslechnuti. Místo toho je napadené rozhodnutí vedeno dojmy, že účastníci sdružení na místě pracovali tak, že *„se nejspíše při práci podobali pracujícím dělníkům“*. V těchto souvislostech žalobce odkazuje na důvodovou zprávu k § 2716 a násl. občanského zákoníku, přičemž dle jeho názoru to, co je mu vytýkáno, a z čeho je dovozováno, že se mělo jednat o závislou práci, je dle zákonodárce jedním z průvodních jevů „společnosti“ navenek. Žalobce jako účastník sdružení nemohl postupovat jinak, než že v rámci právního jednání vůči objednateli vystupoval sám, stejně jako i při vystavování účetních dokladů.
14. Žalobce též namítá, že v jeho případě nedošlo k naplnění všech znaků závislé práce, jak je definuje § 2 a 3 zákoníku práce, pročez je nesprávná i aplikace § 140 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti. Zde žalobce odkazuje na motivy zákonodárce vyjádřené v důvodové zprávě k zákoníku práce. Žalovaný také ve svém

rozhodnutí extrémně objektivizoval pojem „závislá práce“, a to do té míry, že v podstatě každý výkon práce je prací závislou (zejména u prací nekvalifikovaných, manuálních) a upozadil zásadní a rozhodující hledisko subjektivní, tedy vůli zaměstnance při uzavření závazku, jehož předmětem je výkon jeho práce. Je třeba zkoumat, nakolik je jednání pracující osoby ovlivněno vůlí jiného, zda je dané osobě vnucena občanskoprávní forma vztahu, ačkoli ta by jinak upřednostnila vztah pracovněprávní. Subjektivní náhled pracujícího na požadovanou formu úpravy jeho právního vztahu k tomu, kdo mu tzv. přiděluje práci, resp. mu dává zakázky, je pro právní hodnocení, zda je ta která práce „nelegální“, zcela zásadní. Žalovaný také směšuje pojmy práce a závislá práce a v kontextu se znakem „osobního výkonu práce“ žalovaný pominul posouzení nahraditelnosti účastníků příslušného závazku, kdy povaha daného sdružení takovou nahraditelnost z logiky věci umožňovala; bez výsledku jednotlivých osob nelze danou věc posoudit. Nesprávně byla také posouzena otázka nadřazenosti a podřízenosti, jakož i „výkon práce jménem faktického zaměstnavatele“, kdy daní cizinci opět nebyli k dané věci vyslechnuti. Zde žalobce opětovně odkazuje na právní povahu sdružení dle § 829 a násl. občanského zákoníku z roku 1964.

15. V souvislosti s jemu připisovaným postavením v rámci posuzovaného sdružení či společnosti žalobce poukazuje na § 2720 občanského zákoníku, jakož i na to, že postavení členů společnosti z podstaty věci nemůže být fakticky rovné. Proto žalovaný nesprávně posoudil i otázku „nadřazenosti“ žalobce v takové společnosti. Žalobce také zmínil fakt solidárních závazků členů společnosti a zdůraznil „pracovní“ povahu této společnosti.
16. Žalovaný dle žalobce také nesprávně aplikoval § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a to i za předpokladu, že by snad skutková zjištění byla úplná a založená na řádném procesním postupu. Pokud by totiž správní orgány dospěly k závěru, že předmětem plnění závazku ze smlouvy o dílo nemělo být ani tak zpracování živých kuřat, jako spíše zajištění zaměstnanců pro zaměstnavatele, měly z toho vyvodit, že faktickým zaměstnavatelem je spíše tento objednatel. K této otázce opět měly být provedeny výsledky takto „zaměstnaných“ osob. Pokud by tedy bylo odhlédnuto od výše uvedeného, pak zodpovědnost za umožnění výkonu nelegální práce nemohl nést žalobce. Pokud má žalovaný za to, že žalobce „zajišťoval zaměstnance“, tedy pracovní sílu, nepochybně jej to mělo vést k závěru, že tyto „zaměstnance“ žalobce pro objednatele „obstaral“, tudíž zprostředkoval pro jiného. V takovém případě by ale přicházela v úvahu aplikace § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
17. V neposlední řadě považuje žalobce uloženou sankci za nepřiměřenou. Správní orgány totiž své úvahy o pokutě, kterou uložily na samé horní hranici, odůvodnily výlučně tím, že popisované jednání mělo zásadní dopady na veřejný rozpočet České republiky, a to v rozsahu neodvedení daně ze mzdy, odvodů na sociálním a zdravotním pojištění za zaměstnance. Své úvahy však opírají o nepodloženou úvahu k výši hrubé mzdy zaměstnance v částce 40 000 Kč měsíčně. Dále správní orgány hovoří např. dotčení trhu práce. Stejně jako u předpokládané mzdy ani úvahy o porušení pracovněprávních povinností nejsou nijak podloženy důkazy. Přitom ve věci vyplynulo, že společnost Vodňanská drůbež, a.s. nebyla schopna zajistit zaměstnance do daného provozu, pročez se nabízí otázka, jak mohlo dojít k narušení trhu práce. Úvahy žalovaného se tak vymykají z rámce správního uvážení a kromě libovůle naznačují i jistý stupeň mstivosti vůči žalobci. Zcela nesprávné jsou i úvahy o tom, jakými částkami měl v souvislosti s fakturací vykonaných prací žalobce disponovat; tyto částky nesloužily pro jeho potřebu. Žalovaný

také nehodnotil majetkové poměry ve vztahu k vymahatelnosti předchozí pokuty, která mu byla uložena rozhodnutím Inspektorátu ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, ve výši 7 300 000 Kč.

18. Svou žalobu žalobce doplnil značně rozsáhlým „osobním vyjádřením“, ve kterém blíže rozváděl žalobní námitky a komplexně svou argumentaci rozvíjel.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a doplnění žaloby

19. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na svých dosavadních závěrech, přičemž připomenul, že obdobný případy žalobce již řešil, kdy dané závěry shledal správnými Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, publikovaném pod č. 3553/2017 Sb. NSS, a následně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53. V těchto rozsudcích se soudy vypořádávaly i s námitkami obdobnými, jaké vznášá žalobce nyní. Proto žalovaný na tato rozhodnutí rovněž odkazuje. Zároveň je toho názoru, že by Krajský soud v Brně měl žalobu zamítnout.
20. K jednotlivým konkrétním námitkám pak žalobce uvádí např. to, že vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a takový akt rovněž nepodléhá soudnímu přezkumu. Námitky přitom byly vyřízeny věcně, nikoli jako opožděné.
21. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by se dopustil pochybení při doručování příslušných rozhodnutí a písemností. Ty byly navíc řádně vyhotovovány v souladu se správním řádem a také zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Rovněž konverze těchto dokumentů proběhla správně, kdy orgány veřejné moci mohou provedení konverze doložit z vlastní spisové služby, což žalovaný učinil dokumentem přiloženým k vyjádření. Sice lze souhlasit s žalobcem, že mu nyní napadené rozhodnutí bylo na jeho žádost doručováno opakovaně, byl to však první takový případ a mj. z aktivity žalobce během správního řízení lze dovodit, že dokumenty byly doručovány v kompletní a čitelné podobě.
22. Podle názoru žalovaného i výslech svědků proběhl v souladu se zákonem. K žádosti žalobce pořídil Inspektorát o výsleších svědků zvukový záznam. O jednotlivých úkonech byl vyhotoven protokol, proti němuž nebyly vzneseny námitky. Inspektorát pořídil v souladu se správním řádem i přepis výslechů svědků, přičemž nebylo nutné, aby přepis výslechů svědků byl i součástí protokolu. Proti přepisu výslechu svědků sice žalobce vznesl námitky, ty však byly vyřízeny v rámci odvolacího řízení, kdy žalovaný zhodnotil, že se jednalo po zjevnou chybu při přepisování rozsáhlého obsahu. Nebylo tak nutné dané námitky řešit samostatně. Svědci také v souladu se zákonem popisovali skutečnosti, které se týkaly kontrolovaného pracoviště a okolností s tím spojených.
23. Co se týká tvrzení o opomenutých důkazech, uvádí žalovaný, že Inspektorát provedl prakticky všechny žalobcem navrhované důkazy. Návrh na výslech dotčených cizinců vznesl žalobce až v odvolání. Žalovaný však tyto důkazy jako nadbytečné neprovedl, což také odůvodnil.
24. Nelze taktéž souhlasit s tvrzením o nezákonném úsudku o předběžné otázce. Žalovaný se s touto problematikou vypořádal na s. 39 svého rozhodnutí, kde zároveň odkázal na

příslušnou judikaturu. Obdobné lze uvést i o námitce, dle níž měl být dán rozdílný přístup žalovaného v obdobných věcech.

25. Žalovaný je pak toho názoru, že i hmotněprávní stránku věc posoudil správně. To se týká samotné právní kvalifikace jednání žalobce, jakož i posouzení souvisejících otázek týkajících se otázek občanskoprávních závazků mezi účastníky sdružení (společnosti). Podobné lze dle žalovaného uvést k vymezení pojmu závislá práce a jednotlivým znakům závislé práce, které žalovaný i Inspektorát ve věci identifikovali.
26. Dle svého náhledu žalovaný správně aplikoval i § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti v tom smyslu, že to byl právě žalobce, který naplnil všechny znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, přičemž i v případě, že by práci cizincům „zajistil“, byl by to právě on, kdo jim výkon této práce „umožnil“.
27. Za správné považuje žalovaný své rozhodnutí i v otázce výše sankce. Správní orgány nepostupovaly svévolně a „mstivě“, nýbrž svá rozhodnutí opřely o zákon, judikaturu i zásady správního trestání. Lichá je námitka, že nebyla zohledněna otázka vymahatelnosti předchozí pokuty. Pokud se žalobce opakovaně dopouští porušení právních předpisů a nereflexuje závěry správních orgánů, je povinností orgánů inspekce práce přistoupit k sankci, která bude vůči žalobci represivnější. Úvahy žalobce by vedly k absurdnímu závěru, že v případě recidivy by nebylo možné ukládat vyšší sankce než v předešlém řízení z důvodu složitosti vymahatelnosti dříve uložené pokuty. V rámci svého rozhodování žalovaný zohlednil i závěry Ústavního soudu týkající se přípustnosti likvidační povahy sankce.
28. Závěrem žalobce uvedl, že „osobní vyjádření“ žalobce i přes svou rozsáhlost neobsahuje oproti žalobě ani otázkám řešeným v rámci správního řízení ničeho nového, protože se žalovaný domnívá, že se těmito otázkami již dostatečně vypořádal.
29. Žalobce svou žalobu doplnil poměrně rozsáhlým podáním ze dne 20. 2. 2018, v němž na podporu svých tvrzení odkázal na přiložené dokumenty.
30. V první řadě žalobce odcitoval některé rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se věnují jednak požadavkům na výrok správního rozhodnutí, jednak právní úpravě pobytu cizinců, zejména osob podnikajících na území České republiky na základě živnostenského oprávnění, a to v kontextu s úpravou práva daňového a sociálního zabezpečení. V daných souvislostech žalobce poukázal na pokyny Ministerstva financí, které se týkají daňové úpravy podnikání formou účasti ve sdružení, a které se týkaly zejména oblasti daně z příjmů fyzických osob a daně z přidané hodnoty. Právě dle této úpravy žalobce a další účastníci sdružení postupovali. Všem jim bylo příslušným finančním úřadem vydáno osvědčení, že se stali plátcí daně z přidané hodnoty. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016-54, publikovaný pod č. 3612/2017 Sb. NSS, žalobce dovozuje, že umožnil-li správce daně dotčeným subjektům registraci k dani z přidané hodnoty, implicitně tím vyjádřil, že provádí svou činnost samostatně, vlastním jménem a na svůj účet a odpovědnost. Podobné závěry vyvozuje žalobce i z příslušných rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty, které bylo účastníkům sdružení bez právní subjektivity vydáno příslušnými finančními úřady při ukončení jejich účasti v daném sdružení, resp. ve společnosti dle § 2716 a násl. občanského zákoníku. Obdobné lze dovozovat ze skutečnosti, že všichni účastníci sdružení čtvrtletně či měsíčně podávali přiznání k dani z přidané hodnoty; jako plátcí daně z přidané hodnoty mohli být účastníci sdružení registrováni pouze tehdy, pokud prováděli svou činnost

samostatně, vlastním jménem a na svůj účet a odpovědnost; v opačném případě bylo povinností správce daně rozhodnout ve smyslu 106 zákona č. 235/2004 o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) o zrušení registrace plátce k dani z přidané hodnoty, k čemuž však nikdy nedošlo. Správce daně však v daném směru s příslušnými osobami jednal dlouhodobě zcela konzistentně a je tedy otázkou, jak mohl žalovaný dospět k závěru, že tyto osoby nebyly podnikateli, nýbrž zaměstnanci.

31. Žalobce dále rozebral právní úpravu společnosti bez právní subjektivity dle občanského zákoníku. Dospěl s odvoláním na důvodovou zprávu k závěru, že zákonodárce předpokládá, že účastníci sdružení mohou a budou vykonávat pro sdružení jen pracovní činnost. V návaznosti na nabytí účinnosti občanského zákoníku se účastníci dřívějšího sdružení v roce 2014 rozhodli, že se podřídí občanskému zákoníku a uzavřeli smlouvu o společnosti dle jeho § 2716 a násl. Zvolili název společnosti Servis Group. Dle § 2717 odst. 2 občanského zákoníku se v případě činnosti společníků na tuto činnost vztahují ustanovení o díle nebo o příkazu, nikoli tedy ustanovení pracovního práva. Všechny sdružené osoby a později osoby spolčené od počátku dodržovaly všechny občanskoprávní či daňové předpisy a nynější kvalifikace věci žalovaným ve svém důsledku vede k popření principu právní jistoty jako jednoho ze znaků právního státu. Nemůže být jednotlivci přičítáno k tíži, že jedná v souladu s právním předpisem a případně tak způsobuje nechtěný následek.
32. Celkový postup žalobce a dalších osob, které byly součástí sdružení (společnosti) nelze považovat za zneužití či obcházení práva. Celý koncept obcházení práva je přitom třeba aplikovat restriktivně.
33. Zákonodárce rámec podnikání formou účasti ve sdružení bez právní subjektivity, resp. společnosti bez právní subjektivity popsal v důvodové zprávě k návrhu zákona, jímž se mění některé daňové předpisy. Zde žalobce opět připomenul právní základ úpravy společnosti dle § 2716 a násl. občanského zákoníku a § 73 odst. 7 zákona o DPH týkající se pravidel pro uplatnění odpočtu v rámci společnosti. Tyto skutečnosti uváděl žalobce proto, aby ukázal nesmyslnost názorů správních orgánů, dle nichž společnost Vodňanská drůbež, a.s. zahájila spolupráci a spolupracovala s žalobcem jako fyzickou osobou samostatně výdělečně činnou. Žalobce vždy vystupoval jako zástupce účastníků sdružení, nikoli za sebe jako osoba samostatně výdělečně činná.
34. Zákon č. 170/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní, podstatně změnil podmínky uplatňování pravidel pro daň z přidané hodnoty u společníků společnosti bez právní subjektivity. To souvisí se samotnou úpravou této společnosti v občanském zákoníku, kdy práva a povinnosti nevznikají společnosti, ale pouze jejím společníkům, co znamená, že ekonomická činnost se může provádět pouze jménem konkrétních společníků společnosti, kteří se rozhodli podnikat společně na základě společenské smlouvy. Daňová souvislost je dána i s čl. 9 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, který je implementován § 5 zákona o DPH, kdy osobou povinnou k dani je osoba, která uskutečňuje samostatně ekonomické činnosti, nikoli osoba vykonávající závislou činnost. Přitom předmětné sdružení bylo založeno smlouvou ze dne 2. 1. 2007. Všechny takto družené osoby od počátku postupovaly striktně v souladu s daňovými předpisy, zejména se zákonem o DPH a tuto skutečnost potvrzovaly i akty správců daně, kteří takto s danými osobami jednali. Finančními úřady nikdy nebyla zpochybněna přiznání k dani z přidané hodnoty, ani přiznání k dani z příjmů fyzických osob.

35. Dále formulace užitá v protokolu o kontrole, která měla proběhnout dne 6. 8. 2010, vypovídají o tom, že Inspektorát tehdy zahájil kontrolu v souvislosti s činností na pracovišti společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v Modřicích, a dále svědčí o tom, že žalobce byl považován toliko za zástupce účastníků sdružení. Následně nebylo zahájeno žádné řízení ani se žalobcem, ani s žádnou další osobou. Tehdy přitom Inspektorát posuzoval prakticky stejnou situaci jako nyní. V tomto kontextu se nabízí otázka, proč Inspektorát zastavil správní řízení, které zahájil s panem S. M. ve věci podezření na spáchání přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti; přitom pan M. pracoval na stejném pracovišti za stejných podmínek jako kontrolovaní cizinci – ani s nimi žádné podobné řízení jak v případě pana M. Inspektorát nezahájil.
36. Žalobce také uvedl, že na oprávněné úřední osoby, pracovníky Inspektorátu, podal Nejvyššímu státnímu zastupitelství trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci úřední osoby dle § 329 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Tyto osoby totiž dle žalobce porušily své povinnosti vyplývající ze správního řádu i § 67 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Správní orgány si totiž nemohou „činit úsudky“, ale mají zcela jednoznačně prokázat, zda byl nějaký přestupek spáchán.
37. Žalobce taktéž nesouhlasí s názorem žalovaného, že rozhodnutí o spáchání přestupků jednotlivých cizinců tím, že vykonávali nelegální práce pro žalobce, je předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu. V tomto ohledu jsou nepřipadné odkazy Inspektorátu či žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2014, č. j. 22 A 77/2013-50. O takové věci si správní orgán nemůže učinit úsudek, ledaže by provedl nejprve správní řízení o této předběžné otázce, je-li oprávněn zahájit řízení z moci úřední.
38. S výše uvedeným souvisí i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88, jakož i okolnosti týkající se věci, o které Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 7. 11. 2017, č. j. 62 Ad 4/2015-79. Žalobce dovozuje, že v jeho případě Inspektorát o výkonu nelegální práce u osob, kterým měl žalobce tuto nelegální práci umožnit, žádné řízení nevedl, nevedl tedy řízení, že by se tyto osoby dopustily výkonu nelegální práce a o tom také nerozhodl; tyto osoby se tedy ničeho nezákonného nedopustily a dovedeno *ad absurdum* to, čeho, se dané osoby nedopustily, jim umožnil vykonávat žalobce.
39. Dne 4. 6. 2019 pak soud od žalobce obdržel informaci o jeho aktuálním příjmu. Žalobce uvedl, že mu v souvislosti s úmrtím manželky byla Českou správou sociálního zabezpečení nově stanovena výše starobního důchodu, který je jeho jediným příjmem, a výše srážek z tohoto důchodu.

IV. Ústní jednání

40. Při ústním jednání dne 25. 6. 2019 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Obecně přitom rozhodnutím správních orgánů vytkl nesprávně zjištěný skutkový stav, nesprávné právní posouzení věci a nesprávný procesní postup.
41. Žalobce podobně jako v žalobě zmínil, že na celou věc je na základě její povahy třeba nahlížet též optikou trestního práva – jde např. o výši sankce, která je vysoká a nepřiměřená; ke vztahu správního a trestního trestání žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS. V takových věcech je třeba dbát procesní čistoty a pečlivosti. Takto

správní orgány nejednaly, když při vyhledávání a provádění důkazů, jakož i posuzování právní stránky postupovaly se značnou „benevolencí“. Pro žalovaného přitom zřejmě závislou práci představuje jakákoli práce, je-li vykonávána manuálně, a to bez zohlednění relevantních souvislostí. Své závěry však Inspektorát nijak důkazně nepodložil, a to např. výsledky daných cizinců.

42. Dále dle žalobce nebyly projednány námitky o kontrole a kontrola tak nebyla řádně ukončena, což znemožňuje projednání věci samé ve správním řízení. Žalobce zopakoval své pochyby o způsobu doručování písemností (rozhodnutí) v řízení, kdy vytýkané vady nelze zhojit ve smyslu § 19 odst. 6 správního řádu. Další vadou v postupu správních orgánů je nedostatek protokolů o výsleších svědků, kdy v daných protokolech nejsou zachyceny výpovědi svědků, a tyto jsou pouze na přiložených zvukových záznamech. V souvislosti s tím žalobce namítá, že správní orgány zaměnily skutková zjištění za právní závěry – se samotným důkazem (výsledky svědků – kontrolorů, kteří v podstatě uvádějí své právní závěry na to, co na místě viděli) nakládá jako s právním závěrem. Samotné zjišťování skutkového stavu, týkajícího se povahy vykonávané práce, přitom bylo nedostatečné – jde např. o subjektivní náhled svědků na povahu jimi vykonávané práce a nakolik se cítí být na žalobci hospodářsky závislí.
43. I dále žalobce zrekapituloval argumentaci, kterou uvedl v žalobě, což se týká kupř. již výše zmíněné problematiky předběžné otázky. Přitom žalobce zdůraznil otázku platnosti smlouvy mezi jednotlivými společníky a platnosti smluv mířících navenek, tedy jednotlivých závazků, které na sebe společníci vzali. Tuto soukromoprávní otázku však správní orgány pomíjely a nepovažovaly je pro svá rozhodnutí za významnou; platnost smluv však nezpochybňují, což je třeba mít za zmatečné. Důkazně nepodložené jsou také úvahy o výši sankce, zejména ve vztahu k tomu, jak správní orgány přišly na to, jak vysoké měly být mzdy zaměstnanců společnosti Vodňanská drůbež, a.s., které sloužily jako srovnávací měřítko pro určení toho, jak měly být zkráceny veřejnoprávní odvody. Nesprávné jsou též úvahy o přípustnosti likvidační výše sankce, které žalovaný opíral o judikaturu Ústavního soudu.
44. Žalobce také uvedl, že dotčení cizinci disponovali živnostenskými oprávněními, která živnostenský úřad prodlužoval a nikdy je jako taková nezpochybnil. To se týká i odvodů, které Česká správa sociálního zabezpečení akceptovala a nakládala s nimi jako s odvody osob samostatně výdělečně činných. Podobné platí i přiznávání a placení daní, kdy daňové orgány s cizinci opět nakládaly jako s osobami samostatně výdělečně činnými.
45. V daných souvislostech žalobce připomenul případ družstva SHYPOT, který žalovaný taktéž posuzoval. Dotčeným rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, který dospěl ve vztahu k družstvu SHYPOT k obdobným závěrům jako u žalobce. Rovněž v případě fyzické osoby S. M. dospěly orgány inspekce práce, že se tato osoba nedopustila přestupku výkonu nelegální práce, což rovněž svědčí právní argumentaci žalobce; podobné platí v případě paní L. a paní S., které měl žalobce údajně také nelegálně zaměstnávat.
46. V rámci ústního jednání soud zamítl návrh na výslech svědků, jimiž měli být všichni cizinci, kteří byli zastiženi na pracovišti při předmětné kontrole, dále pana F. B., který vyřizoval námitky proti protokolu o výsledku kontroly, inspektorů R. K., L. D. a J. R., zaměstnanců společnosti Vodňanská drůbež, a.s., kteří měli zadávat konkrétní pracovní úkoly účastníkům sdružení, resp. od nich přebírat plnění (dle rozhodnutí Inspektorátu se

mělo jednat o osoby, které tzv. „*do protivky*“ předávaly plnění účastníků sdružení). Tyto důkazy soud neprovedl jednak z důvodu, že by takto rozsáhlé dokazování přesáhlo mez dokazování předvídané pro jednání před správním soudem, kdy by správní soud v podstatě nahrazoval dokazování, které mělo proběhnout před správními orgány; z tohoto hlediska soud posuzuje, zda jsou skutková zjištění (a procesní postup) správního orgánu dostatečná a v případě zásadních nedostatků je namíste rozhodnutí zrušit věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému. Dále soud dodal, že u pana F. B. považoval vzhledem k tomu, jak byl daný důkazní návrh formulován, po předběžném posouzení věci za zřejmé, v jaké roli pan B. v řízení vystupoval (tento návrh tak soud považoval za nadbytečný). U inspektorů soud uvedl, že tyto osoby již byly vyslechnuty ve správním řízení jako svědci a formulaci příslušného návrhu na jejich nynější výslech nepovažuje za přílehlavou. Podobné se s přihlédnutím k výše uvedenému týká i osob jednajících tzv. „*do protivky*“.

47. Soud dále neprováděl důkazy listinami, které jsou součástí správního spisu, a to vzhledem k tomu, že v řízení před správními soudy se správním spisem nedokazuje.
48. Soud ale k důkazu provedl rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 227/1.30/14/14.3, ve věci družstva SHYPOT – tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 12. 11. 2013, č. j. 1523/10.72/13/14.3. Družstvu SHYPOT byla za nelegální zaměstnávání uložena pokuta ve výši 3 000 000 Kč. Dle žalovaného však měl prvostupňový orgán přihlédnout ke všem relevantním okolnostem a své rozhodnutí řádně odůvodnit, přičemž žalovaný věc prvostupňovému orgánu vrátil k dalšímu řízení.
49. Dále se soud zabýval vyžádaným spisovým materiálem (resp. jeho vybranými částmi) od Celního úřadu pro Jihomoravský kraj, který se týkal vymáhání pokuty ve výši 7 300 000 Kč, která byla žalobci uložena předchozím rozhodnutím Inspektorátu ve spojení s následným odvolacím rozhodnutím žalovaného (tato skupina důkazů se týkala majetkových poměrů žalobce v době rozhodování Inspektorátu a žalovaného, jakož i případného pozdějšího vývoje těchto majetkových poměrů). Dle obsaženého prohlášení o majetku dlužníka dle § 180 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) žalobce uvádí své majetkové poměry – je mu vyplácen starobní důchod, jaká je jeho výše, že na účtu u banky má toliko dlužnou částku, že od Zemědělského družstva Rousínov mu náleží pachtovné ve výši cca 16 000 Kč za rok, a že majetek většího rozsahu nemá, kromě běžného vybavení bytu a osobních automobilů Škoda Fabia a Škoda Octavia; na nemovitém majetku vážnou právní vady spočívající v zástavním právu, které bylo zřízeno v souvislosti s vymáháním již výše zmíněné pokuty. Daný spis Celního úřadu pro Jihomoravský kraj obsahuje také sdělení České správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 12. 2016, dle kterého činí od roku 2017 starobní důchod žalobce částku 13 557 Kč měsíčně, z čehož bude vypláceno 9 901 Kč. Dále dle sdělení České spořitelny, a.s. ze dne 30. 9. 2017 je na osobním účtu žalobce č. 000000-0177072173/0800 částka po splatnosti ve výši 3 373 Kč a žalobce je vyzván k úhradě této částky. Dle vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí je ke dni 18. 2. 2015 (s účinky k 27. 1. 2015) na základě rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva – Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (č. j. 13944/2015-530000-42) – na pozemky ve vlastnictví žalobce v k. ú. Rousínov u Vyškova, na listu vlastnictví 1361, zřízeno zástavní právo z rozhodnutí správního orgánu k zajištění pohledávky ve výši 7 301 000 Kč. Podle protokolu Centrálního depozitáře cenných papírů o výsledku služby – výpis z účtu majitele k zadanému datu včetně zástav a PPN ze dne 20. 10. 2016 nejsou k osobě žalobce vedeny žádné cenné papíry. Z výpisu z údajů Centrálního

registru subjektů – Údaje o vozidlech subjektu č. j. 16385/2016-530000-4, jsou ke dni 4. 10. 2016 k osobě žalobce vedena vozidla Škoda Octavia (první evidence r. 2012) a Škoda Fabia (první evidence r. 2009). Z výpisu údajů z ČSSZ – Údaje o zaměstnavatelích pojištěnce č. j. 123808/2017-530000-42 plyne, že ke dni 14. 7. 2017 nejsou u žalobce uvedeni žádní zaměstnavatelé. Dle oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 12. 2018 je žalobci od roku 2019 zvýšen starobní důchod na částku 15 051 Kč měsíčně, a k výplatě je určena částka 10 845 Kč. Konečně dle sdělení Zemědělského družstva Rousínov ze dne 30. 1. 2017 činí vyplácené pachtovné za rok 2017 v případě zemědělských pozemků žalobce částku 20 846 Kč.

50. Žalobce dále na elektronickém nosiči dat předložil důkazy, které rozdělil do několika skupin. První se týkala daňových otázek a postupu správců daně vůči jednotlivým cizincům. Vzhledem k povaze těchto důkazů, které dle žalobce všechny dokládají, že správci daně vůči cizincům vystupovali jako vůči osobám samostatně výdělečně činným, provedl soud se souhlasem žalobce k důkazu toliko listiny týkající se pana H. H. N. a N. H. B. V případě pana N. se jednalo o materiál Finančního úřadu Brno-venkov ze dne 22. 10. 2011, jímž byl žalobce vyzván za použití § 57 daňového řádu, aby za pana N. poskytl nezbytné údaje pro správu daní – žalobce vystupoval jako ustanovený zástupce pana N.. V případě pana B. se jednalo o protokol o ústním jednání dle § 60 daňového řádu Finančního úřadu Brno-venkov, kdy žalobce vystupoval jako osoba zúčastněná na správě daní – dne 10. 11. 2012 se žalobce dostavil ke jmenovanému správci daně na základě předvolání za účelem projednání ustanovení zástupce pro správu daní v případě pana B.; zde se žalobce vyjádřil k tomu, že pan B. podnikal v rámci předmětného sdružení, a že již není jeho členem. Tyto důkazy tedy svědčily o tom, že žalobce vystupoval jako ustanovený zástupce daňových subjektů ze strany správce daně.
51. Další skupina důkazů byla žalobce sloučena do celku označeného jako „kontrola osob vietnamské národnosti“. I v tomto případě soud se souhlasem žalobce provedl toliko důkazy týkající se dvou vybraných cizinců, pana A. T. V. a pana D. N. S. V případě pana V. šlo o dokument označený jako „údaje o subjektech DPH“ kterého měl být pana V. plátcem této daně od dne 2. 11. 2010 a registrace byla platná do 10. 5. 2016; dále soud k důkazu provedl: přihlášku pana V. k registraci k dani z přidané hodnoty, rozhodnutí Finančního úřadu Brno II ze dne 2. 3. 2011 o změně registračních údajů týkající se plátce DPH pana V.; přiznání pana V. k dani z přidané hodnoty za měsíc červen 2014, přičemž u pana V. jsou uvedeny nulové hodnoty; žádost o zrušení registrace pana V. k dani z přidané hodnoty ze dne 11. 4. 2016, a to z důvodu vystoupení ze společnosti; dokument „vystoupení ze společnosti Servis Group“ pana V. ze dne 4. 4. 2016; dokument Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 10. 5. 2016 – rozhodnutí o zrušení registrace plátce k DPH, jímž bylo vyhověno žádosti pana V. o zrušení registrace, přičemž správce daně označil pana V. za osobu samostatně výdělečnou činnou v rámci společnosti; přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014, kdy pan V. neuvádí žádný příjem ze závislé činnosti; údaje z veřejné části živnostenského rejstříku s údaji platnými ke dni 3. 10. 2017, dle nichž pan V. byl zapsán od 17. 6. 2008, a to s příslušnými živnostenskými oprávněními (platnost živnostenského oprávnění byla na dobu určitou a byla od roku 2008 opakovaně prodlužována do roku 2017). V případě pana N. soud k důkazu provedl: registraci k DPH od 8. 4. 2013 do 21. 7. 2015; rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 20. 5. 2013 o registraci pana N. k DPH; přiznání k dani z přidané hodnoty za červen 2014 – nulové hodnoty za dané období. U zbývajících osob pak soud toliko konstatoval, že přiložené dokumenty typově odpovídají tomu, co bylo zjištěno pana V. a pana N.

52. Dalšími důkazy byly listiny označené jako „*Vodňanská drůbež – objednávky*“, přičemž některé z těchto listin jsou součástí správního spisu. Vyplývá z nich, že žalobce ve vztahu ke společnosti Vodňanská drůbež a.s. vystupoval jako „*vedoucí sdružení podnikatelů*“. Nad tento rámec žalobce předložil sdělení společnosti Vodňanská drůbež, a.s. ze dne 2. 6. 2016, adresované Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, v němž jmenovaná společnost uvádí, že s žalobcem spolupracovala v období let 2012 až 2016 na základě Rámcové smlouvy o dílo a Nájemní smlouvy, tato společnost docházku členů sdružení neevidovala a není jí známo, zda a jak byla evidována, že žalobce nezajišťoval pracovníky po zaměstnání ve společnosti Vodňanská drůbež a.s., nýbrž jednal jménem účastníků a za účastníky sdružení, přičemž sdružení obdrželo od společnosti Vodňanská drůbež, a.s. určitý počet vstupních čipů. Obdobně společnost Vodňanská drůbež, a.s. odpovídala Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj v písemnosti ze dne 10. 3. 2016.
53. Soud k důkazu provedl rovněž následující listiny: dokumenty souborně označené jako „*daňové subjekty kontrolované v roce 2012*“, z nichž vyplývá, že všichni zjištění cizinci byli registrováni k dani z přidané hodnoty. Žalobce doložil dokument „*Informace GFR k uplatňování DPH u společníků od 1. 7. 2017*“, který byl zahrnut do právní argumentace žalobce; protokol Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 6. 8. 2010, č. j. 9098/30/9.33/10/15.2, dle kterého tento orgán dle zákona o inspekci práce provedl dne 6. 8. 2010 kontrolu u kontrolované osoby – žalobce, která byla zaměřena na plnění povinností vyplývajících z § 3 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, přičemž bylo zjištěno, že na pracovišti Chrlická 522 žalobce zastupuje osoby samostatně výdělečně činné pracující v dané provozovně na základě smlouvy o sdružení ze dne 2. 1. 2007 a na základě smlouvy o výpůjčce ze dne 31. 1. 2008 a smlouvy o dílo ze dne 1. 2. 2008; sdělení Inspektorátu ze dne 3. 1. 2018, kdy se žalobci k jeho žádosti sděluje, že požadovaný dokument, tedy protokol o kontrole ze dne 6. 8. 2010, byl na základě skartačního řízení zničen, neboť se nejednalo o dokument trvalé hodnoty; daňové přiznání pana M. k dani z příjmů fyzických osob za roky 2012 a 2013, kdy nejsou uvedeny žádné příjmy ze závislé činnosti a osvědčení o registraci jmenovaného k dani z přidané hodnoty Finančního úřadu Brno II ze dne 26. 10. 2009, kdy pan M. byl k této dani registrován od 16. 10. 2009; doručka osvědčující zaslání příslušných dokumentů žalobce z jeho datové schránky týkajících se pana M.; dokument Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 10. 2014 adresovaný Inspektorátu, kdy dle § 8 odst. 2 správního řádu Ministerstvo vnitra sděluje Inspektorátu, že mohl být spáchán správní delikt dle zákona o zaměstnanosti ve věci pana M., v rámci činnosti vykonávané ve společnosti Servis Group na adrese Chrlická 522; registrace pana M. k DPH od 16. 10. 2009 do 17. 2. 2016; přiznání k DPH pana M. za období červen 2014, kdy jsou uváděny nulové hodnoty; rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj o zrušení registrace k DPH pana M. ke dni 17. 2. 2016, kdy pan M. měl ukončením členství ve společnosti Servis Group splnit požadavky potřebné pro zrušení registrace k dani z přidané hodnoty; rozhodnutí Inspektorátu ze dne 3. 3. 2015, č. j. 530/9.30/15-11, jímž bylo dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit pan S. M. – řízení bylo zahájeno na základě zmíněného podnětu Ministerstva vnitra a bylo zastaveno na základě podkladů zaslaných žalobcem, jakožto zástupcem pana M., a to s tím, že s ohledem na judikaturu nelze účastníku řízení prokázat spáchání přestupku; vyúčtování záloh na důchodové pojištění pana M. za rok 2013, u něhož Česká správa sociálního zabezpečení vycházela z toho, že se jedná o osobu samostatně výdělečně činnou; sdělení Inspektorátu ze dne 29. 3. 2016, č. j.

8292/9.30/16-10, v němž se uvádí, že Inspektorát v případě vyjmenovaných fyzických osob (vietnamských státních příslušníků), na základě jejich žádosti a zastoupených žalobcem, sděluje, že s těmito osobami nebylo v letech 2012 až 2015 vedeno správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku nebo správního deliktu dle zákona o zaměstnanosti.

54. Žalobce k důkazu dále předložil sdělení Inspektorátu dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ze dne 12. 3. 2018, č. j. 7100/9.30/18-2 (o informaci podal žalobce), dle kterého bylo v letech 2012 a ž 2015 na základě kontrol Inspektorátu zjištěno 451 fyzických osob, kterým byl umožněn výkon nelegální práce právníky osobami nebo podnikajícími fyzickými osobami, přičemž pro spáchání přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti bylo vedeno řízení se 162 fyzickými osobami, přičemž se dvěma z těchto fyzických osob bylo toto řízení vedeno opakovaně.
55. Soud také konstatoval obsah žalobcem přeloženého usnesení Policie ČR, Městského ředitelství policie Ostrava, oddělení hospodářské kriminality ze dne 4. 12. 2018, č. j. KRPT-218399-11/TC-2018-070781, dle kterého podle § 159a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád tento policejní orgán odložil trestní věc podezření ze spáchání trestného činu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kterého se měli na základě trestního oznámení žalobce dopustit vedoucí zaměstnanci Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj L. Č. a P. K.; policejní orgán neshledal trestný čin v tvrzené činnosti jmenovaných, která měla spočívat v tom, že nepřijali opatření, aby bylo zahájeno řízení pro přestupek dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti vůči 883 zatím nezjištěným osobám, kterým byl v letech 2012 a 2017 umožněn výkon nelegální práce; policejní orgán shledal, že nejde o podezření z trestného činu a není namístě vyřídit věc jinak; jsou uvedeny relevantní důvody, pro které v praxi nedocházelo v některých případech k zahajování správních řízení.
56. Zbývající žalobcem doložená rozhodnutí správních soudů a Ústavního soudu Krajský soud v Brně se souhlasem žalobce nepovažoval s ohledem na jejich povahu za důkazní návrhy, nýbrž za součást právní argumentace.

V. Posouzení věci soudem

57. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
58. Zdejší soud k odůvodnění tohoto rozsudku předesílá, že skutkově i právně obdobnou věc žalobce řešil již pod sp. zn. 36 Ad 39/2014. Přitom již výše zmíněným rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, podobnou žalobu žalobce zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53; následnou ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný usnesením ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 1261/17 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Vzhledem k tomu, že žalobce i přes značnou obsáhlost žaloby nepřináší oproti věci řešené pod sp. zn. 36 Ad 39/2014, vyjma některých zejména procesních aspektů a rozvedení svých úvah, zásadní „novoty“ v právní ani skutkové argumentaci, soud ze svého vzpomenutého rozsudku, jakož i z následného rozsudku Nejvyššího správního soudu, bude vycházet i nyní.

59. Pouze pro úplnost zdejší soud připomíná, že ve zmíněné věci žalovaný (podobně jako nyní) rozhodl dne 5. 5. 2014 pod č. j. 918/1.30/14/14.3, o odvolání žalobce proti rozhodnutí Inspektorátu ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ (žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil). Inspektorát jím rozhodl o tom, že se žalobce jako podnikající fyzická osoba dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, když umožnil dne 17. 7. 2012 na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 522, Modřice, specifikovaným 23 fyzickým osobám, cizincům vietnamské státní příslušnosti, výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztahy, čímž porušil § 3 zákoníku práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž porušil § 89 zákona o zaměstnanosti. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 300 000 Kč.

V. a) Problematika nelegálního zaměstnávání

60. Klíčovou spornou otázkou mezi stranami představuje v předmětné věci to, zda se žalobce jako podnikající fyzická osoba v souvislosti s činností zmíněných 16 osob vietnamské státní příslušnosti dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, když umožnil dne 26. 6. 2014 na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 522, Modřice, těmto osobám výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztahy, čímž porušil § 3 zákoníku práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž porušil § 89 zákona o zaměstnanosti. Na tuto základní otázku pak navazují další námítky, především procesního charakteru, týkající se zejména (zákonnosti) prokázání tohoto správního deliktu.
61. Při posouzení věci krajský soud vycházel jak z platné a účinné právní úpravy v době spáchání správního deliktu, tak i z výkladu této právní úpravy obsaženého v relevantní judikatuře zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu, popř. vyplývající z příslušné odborné literatury.
62. Správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1. nebo 2. zákona o zaměstnanosti. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění s účinností do 19. 10. 2014 (vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, ve Sbírce zákonů) platilo, že za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.
63. Podle § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah; podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí, „pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce“. Ohledně vymezení pojmu závislé práce a pojmu pracovněprávní vztah zákon o zaměstnanosti odkazuje na zákoník práce (§ 2). Závislou prací je podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2012, práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele,

podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

64. Podle § 3 zákoníku práce „[z]ávislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr“. Podle § 89 zákona o zaměstnanosti (ve znění účinném od 23. 6. 2014: „(1) Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. (2) Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. (3) Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván ode dne vydání tohoto potvrzení do dne ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebo modré karty. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, může být zaměstnáván ode dne vydání tohoto potvrzení do dne ukončení řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. (4) Povolení k zaměstnání nelze vydat nebo prodloužit v případě, že cizinec je držitelem zaměstnanecké karty, modré karty nebo držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem než zaměstnání, vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky; to neplatí, jde-li o držitele povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, cizince, který může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván podle odstavce 2, nebo cizince uvedeného v § 95 až 97.“
65. Vymezením znaků závislé práce ve světle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012 se zabýval Nejvyšší správní soud v již shora zmíněném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vymezil znaky, jež musí být naplněny, aby se dalo hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (kdy je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů). Nejvyšší správní soud konstatoval, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“.
66. Co se týká znaku závislé práce spočívajícího ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku konstatoval, že „vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč

respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou.“

67. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 3 Ads 32/2007-66, a to v návaznosti na svůj rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Afs 62/2004-70, publikovaný pod č. 572/2005 Sb. NSS (který žalobce zmiňuje na s. 69-70 svého „osobního vyjádření“ či v doplnění žaloby ze dne 20. 2. 2018), kde se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou tzv. švarcsystému: *„Vymezení pojmu „závislá činnost“ podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nemůže být redukováno toliko na činnost vykonávanou podle příslušných pokynů, nýbrž se musí jednat o činnost skutečně závislou na osobě plátce. Definiční prvek závislosti tak bude dán zejména povahou vykonávané činnosti (typicky práce vykonávané na jednom místě výhradně pro jednoho zaměstnavatele) a také tehdy, pokud se bude jednat o činnost dlouhodobou a pokud k uzavření pracovněprávního vztahu mělo dojít především v zájmu osoby tuto činnost vykonávající, jejíž právní sféru neuzavření tohoto vztahu v konečném důsledku poškozuje. Naopak o závislou činnost zpravidla nejde, jedná-li se o specializovanou činnost vykonávanou pouze krátkodobě či nesoustavně, jejíž výkon je podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele (např. sezónní práce, práce závislé na počasí, práce podmíněné realizací jednorázově získané zakázky apod.).“*
68. Krajský soud si je vědom, že je třeba do jisté míry rozlišovat mezi pojmy „závislá práce“ dle zákoníku práce (kterýžto pojem je v nynější věci klíčový) a pojmem „závislá činnost“ dle zákona o daních příjmů, neboť druhý z uvedených termínů se dotýká spíše sféry daňové a může být širší než pojem „závislé práce“; na druhou stranu je třeba tento termín brát v potaz i při hodnocení deliktů dle zákona o zaměstnanosti, neboť s ním velmi úzce souvisí (viz citovaná pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 3 Ads 32/2007-66, která se týká vymezení dílčího pojmu „závislosti“, jakož v tomto kontextu výslovně zmiňuje i termín „práce“), a i při vědomí, že novelizací zákoníku práce zákonem č. 365/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo od 1. 1. 2012 k redefinici pojmu závislé práce (jak totiž Nejvyšší správní soud dovodil, definičním znakem závislé práce může být i takový znak, který v zákoně není výslovně vyjádřen – viz bod [19] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35; zákonná definice dle zákoníku práce tak není zcela vyčerpávající a v tomto směru nemůže představovat „negaci“ veškerých dosavadních judikатурních závěrů).
69. Zdejší soud je si ovšem zároveň vědom dalšího faktu, a to jisté ambivalence termínů závislé práce i závislé činnosti, kdy je ve smyslu citované judikatury jednak zvažován osobní subjektivní vztah a pocit osoby vykonávající činnost pro jiného (jako OSVČ či jako zaměstnanec) ve smyslu své podřízenosti vůči takovému jinému subjektu a je také zvažováno, jaký je vlastní zájem takové osoby na navázání příslušné formy „spolupráce“, jednak je činěn pokus o „objektivizaci“ těchto subjektivních kategorií prostřednictvím hodnocení vnějších znaků vykonávané činnosti (viz zmínka o potřebě objektivního prokázání podřízeného postavení v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35).
70. Např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 Afs 53/2011-208, který zdejší soud shledává i pro nynější věc za vysoce relevantní a jehož závěry uplatňuje i pro posuzovanou věc, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„významným kritériem pro posouzení, zda se jedná o práci závislou ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, je i vůle osob, které danou činnost pro*

plátce vykonávají. Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že finanční orgány se zkoumáním skutečné vůle kooperujících osob zabývaly nedostatečně, proto napadené rozhodnutí zrušil. Jeho názor však Nejvyšší správní soud nesdílí. Lze souhlasit s krajským soudem potud, že pouze ze svědeckých výpovědí dvou osob nebylo možné vyvodit obecné závěry týkající se vůle ostatních spolupracujících osob, jichž bylo celkem 120. Krajský soud však při posuzování skutečné vůle kooperujících osob pominul fakt, že jejich vůli bylo možné prokázat i jinak než svědeckou výpovědí a že daná vůle byla seznatelná z chování kooperujících osob a žalobkyně. Finanční orgány v posuzovaném případě zjistily vůli kooperujících osob z jiných důkazních prostředků než ze svědeckých výpovědí. Z ostatních důkazů provedených v průběhu daňového řízení [...] bylo zřejmé, že vůle kooperujících osob setrvat ve vztahu obdobném vztahu ze závislé činnosti byla provedena konkludentním jednáním: charakter vykonávané práce byl dlouhodobý, pracovaly výlučně jen pro jednoho zaměstnavatele, práce byla vykonávána v areálu žalobkyně, kde kooperující osoby používaly rovněž sociální zařízení a měly možnost využít stravování, byly jim žalobkyní poskytovány pracovní nástroje a činnost vykonávaly na základě pokynů žalobkyně a pod jejím dohledem; pracovníci byli před započítáním prací proškoleni pro následnou odbornou činnost a současně i z oblasti bezpečnosti práce a požární ochrany, vedli evidenci odpracovaných hodin (příchod a odchod z pracoviště zaznamenávali na kontrolní lístky umístěné u vrátnice) aj. Pokud by tomu tak nebylo a kooperující osoby by si nepřály setrvat ve vztahu obdobném pracovnímu poměru, jistě by se nepodřídily popsanému pracovnímu režimu žalobkyně. [...] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě nebylo nutné provádět výsledky reprezentativního vzorku kooperujících osob, neboť nepřímé důkazy předložené žalobkyní v průběhu daňové kontroly tvoří logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že vůli kooperujících osob bylo chovat se jako zaměstnanci v pracovním poměru, nikoliv jako osoby samostatně výdělečně činné. Poměr obdobný pracovnímu poměru (závislé činnosti) tak byl kooperujícími osobami de facto konzumován v obou směrech: využívaly práva z tohoto vztahu vyplývající (činnost v prostorách žalobkyně, poskytnuté pracovní prostředky, nářadí, školení, možnost stravování) a podřizovaly se povinnostem ukládaných žalobkyní (evidence docházky, přidělování práce, pokyny a následná kontrola práce od mistrů, hodinové odměňování podle počtu odpracovaných hodin, směnný provoz apod.). Na této skutečnosti by nemohly nic změnit ani další přímé důkazy (svědecké výpovědi reprezentativního vzorku kooperujících osob) spočívající v ústním vyjádření kooperujících osob ohledně jejich vůle existující při vzniku předmětného vztahu. Věrohodnost svědeckých výpovědí kooperujících osob by navíc mohla být silně ovlivněna jejich případným zájmem na další spolupráci se žalobkyní. Provádění výsledků tak v posuzovaném případě bylo zcela nadbytečné, neboť vůle kooperujících osob pracovat ve vztahu obdobném závislé činnosti byla jednoznačně prokázána z důkazů, jež měl správce daně k dispozici v průběhu daňové kontroly“. Právě v tomto smyslu, tedy v rámci snahy o zmíněnou „objektivizaci“ vůle dotčených osob, a to na základě pozorovatelných vnějších znaků dotčené práce či činnosti, je třeba interpretovat dřívější judikaturu zmíněnou žalobcem, a to např. v podobě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Afs 62/2004-70.

71. V tomto kontextu je třeba také pojímat odkaz žalobce (viz s. 22 jeho „osobního vyjádření“) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Afs 72/2008-97, jehož závěry se zdánlivě mohou ocitat v jistém „napětí“ se závěry konstatovanými v judikatuře citované v předešlém odstavci. S ohledem na individuální okolnosti každého případu soud v dané souvislosti poukazuje na to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Afs 72/2008-97, se opíral o zjištění, že správce daně své rozhodnutí o simulaci

právního úkonu odůvodnil pouze s přihlédnutím k evidenci docházky a fakturaci provedených prací. V nynějším případě však bylo důkazních prostředků k dispozici více a nadto bylo třeba brát v potaz i charakter vykonávané práce (k tomu podrobněji níže) – zámečnické a kovoobráběčské práce, kterými se zabýval sedmý senát Nejvyššího správního soudu, představují obecně práce odbornější, specializovanější a samostatnější než práce, které vykonávali v nynějším případě daní cizinci; přitom i rozsudek ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Afs 72/2008-97, otevírá prostor pro zjišťování „skutečné“ vůle kooperujících osob. V celkových souvislostech současného případu, jak jsou rozvedeny v tomto rozsudku, se proto soud přiklonil k podrobněji uvedeným hlediskům pozdějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 Afs 53/2011-208, jehož závěry podkládá za přesvědčivější i část odborné literatury (viz *Dzurilla, B.* Ve stínu „švarcsystému“; zapomenutý pojem „závislá činnost“. Právní rozhledy, 2012, č. 21).

72. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, uvedl, že *„zaměstnanec musí práci vykonávat osobně – pokud by používal k plnění úkolů další osoby (např. v době své nemoci), nutně by se vytratil prvek osobní závislosti na zaměstnavateli a šlo by spíše o obchodní vztah, kdy jedna strana poptává u druhé službu či dílo a nezáleží jí na tom, kdo službu provede nebo dílo vytvoří. Zaměstnanec také vykonává práci podle zaměstnavatelových pokynů – jestliže by plnil zadání samostatně a druhá strana by nebyla oprávněna mu průběžně zadávat jednotlivé úkoly a kontrolovat jejich plnění, jednalo by se spíše o vztah zadavatele zakázky a samostatného podnikatele, který ji pro něj plní. Skutečností osvědčující řídící pravomoc zaměstnavatele může být též určování a vykazování pracovní doby. Zaměstnanec musí taktéž jednat jménem zaměstnavatele – v tomto znaku se koncentruje hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť zaměstnavatel poskytuje pro práci svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytváří pro ni předpoklady a nese riziko neúspěchu, zaměstnanec však nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel. Doplňkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob. Konečně posledním znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance – podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzovaným případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost“.*
73. V souvislosti s argumentací žalobce tedy lze v kontextu citované právní úpravy a judikatury souhlasit s jeho vymezením definičních znaků závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce, a to při zohlednění smluvní vůle stran. Na druhou stranu se soud, na základě výše uvedeného nedomnívá, že by žalovaný pojmy závislé práce a závislé činnosti „směšoval“ (správní orgány obou stupňů výslovně operovaly pouze s termínem závislá práce), docházelo u něj ke „směšování pojmu práce a závislá práce“ (k tomu také viz níže), či pojem závislá práce „extrémně objektivizoval“.
74. Ve světle popsaného, a to na základě dosavadního dokazování provedeného žalovaným a obsahu správního spisu (s přihlédnutím k posouzení prakticky stejné aktivity, kterou žalobce prováděl – viz zmíněná věc sp. zn. 36 Ad 39/2014), se krajský soud domnívá, že činnost specifikovaných 16 osob vietnamské státní příslušnosti vykazovala (převážně) charakter závislé práce. Krajský soud přitom nijak nepouští ze zřetele argumentaci žalobce, že činnost daných cizinců byla vykonávána v rámci smlouvy o sdružení dle § 829 a násl. občanského zákoníku z roku 1964, resp. od roku 2014 v rámci „společnosti“ Servis Group

dle § 2716 a násl. občanského zákoníku a jako taková byla přinejmenším formálně deklarována.

75. Co se týká předmětné smlouvy o sdružení založeného dne 2. 1. 2007, kterou kromě žalobce uzavřelo dle jejího úplného znění založeného v kontrolním spise dalších zhruba 270 osob (a k níž přistoupily i další osoby), a to z drtivé většiny cizinců, z nichž opět naprostou většinu tvoří cizinci vietnamské a ukrajinské státní příslušnosti, nelze bez dalšího dovozovat její neplatnost nebo že snad obecně představuje obcházení zákona apod.; to stejné platí rovněž o navazující společenskou smlouvu ze dne 2. 1. 2014 konstituující společnost bez právní subjektivity Servis Group [k dané návaznosti viz čl. I. odst. 2) této smlouvy]. Ve vztahu k posuzované problematice je však třeba ji posuzovat nikoli jako rozhodující, nýbrž pouze „podpůrný faktor“, a to v tom smyslu, že rozhodná je povaha činnosti (práce), kterou uvedení cizinci v daném případě vykonávali, a role žalobce v této záležitosti. Podobně jako správní orgány či soudy v obdobných případech posuzují nikoli to, zda ta která práce je formálně deklarována jako např. smlouva o dílo, je třeba i v tomto případě posuzovat primárně povahu vykonávané práce a v této souvislosti to, zda takto reálně vykonávaná činnost odpovídá jejímu formálnímu vymezení. Jinak řečeno je třeba zhodnotit, co strany takového závazkového vztahu skutečně učinit chtěly a také co činily, nikoli jak tuto svoji aktivitu formálně deklarovaly.
76. K argumentaci žalobce smluvní autonomií v této souvislosti zdejší soud předznamenává, že tuto zásadu jakožto důležitou hodnotu právního státu nijak nesnižuje, nicméně má za to, že tam, kde zákon legitimně předvídá pro určitý právní vztah kogentní právní regulaci (zde uzavření vymezeného smluvního typu), se smluvní autonomie účastníků takového vztahu omezuje v zásadě na to, zda uzavřou právě tento smluvní vztah čili nic. V dané věci to znamená, že pokud lze závislou práci vykonávat pouze v základním pracovněprávním vztahu, nemohou strany takovou činnost vykonávat v rámci jiného než vymezeného smluvního typu (přičemž samozřejmě není vyloučeno, že jiné vztahy než pracovněprávní mezi sebou upraví jiným smluvním typem). Soud tak zde shrnuje, že rozhodné je, zda dotčené osoby v dané věci vykonávaly závislou práci a zda tuto závislou práci vykonávaly v souladu s příslušnou právní úpravou; formální deklarace této činnosti je záležitostí pouze druhotnou (srov. také např. bod [18] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, kde Nejvyšší správní soud rovněž deklaruje, že prosté akceptování formálně vykazovaného stavu by v podstatě znamenalo podporování tzv. švarcsystému); přitom pokud by tyto osoby disponovaly povoleními či kartami ve smyslu § 89 zákona o zaměstnanosti (čemuž tak nebylo), bylo by dle názoru soudu v jejich zájmu uzavření pracovněprávního poměru.
77. Obdobně jako nyní krajský soud se vyslovil v již vzpomenuté věci Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, uvedl, že „[s]kutečnost, že byla uzavřena smlouva o sdružení, neznamená, že by bylo v takovém případě namístě bez dalšího přijmout fakt, že sdružené osoby nevykonávají závislou práci. Čili i přes formální existenci sdružení bylo třeba zabývat se faktickou povahou cizinci vykonávané práce a až na základě těchto zjištění učinit závěr o tom, zda je tato práce prací závislou.“ K potřebě aplikovat příslušný „zvláštní“ právní předpis na vymezený okruh společenských vztahů pak Nejvyšší správní soud dodal, že „každé ustanovení reguluje specifický okruh společenských vztahů a často vedle sebe stojí. Problém nastal za situace, kdy se stěžovatel snažil faktický výkon závislé práce formálně skrýt pod hlavičku sdružení osob samostatně výdělečně činných. Nicméně díky tomu,

že proběhlo dokazování a bylo shledáno naplnění jednotlivých znaků závislé práce, nebylo vůbec třeba na právní vztahy mezi stěžovatelem a zjištěnými cizinci ustanovení o sdružení aplikovat.“

78. V tomto ohledu nelze přiznat relevanci ani dalším úvahám žalobce, že z příslušné občanskoprávní úpravy společnosti vyplývá, že musel vůči objednatelům vystupovat navenek (a že s ním smluvní partneři takto jednali), a že v podstatě jednání povolené jedním předpisem (občanským zákoníkem) vede k postihu žalobce dle jiného předpisu (zákona o zaměstnanosti). K vystupování za společnost Servis Group navenek, a tedy k nikoli „běžnému“, nýbrž „dominantnímu“ postavení žalobce v dané společnosti se soud vyjadřuje níže. Zde v souladu s výše uvedeným dodává toliko to, že na věc se vztahovala kogentní ustanovení zákoníku práce, což vylučovalo aplikaci úpravy dle občanského zákoníku; irelevantní přitom je, zda smluvní partneři deklarované postavení žalobce jako „vedoucího sdružení podnikatelů“ akceptovali (mimo obsah správního spisu viz také dokazování před soudem), neboť tyto osoby nijak nerozhodují o případném spáchání přestupků nebo správních deliktů na úseku zaměstnanosti. K žalobcem uváděné kolizi právních předpisů a jeho trestání za jednání povolené občanským zákoníkem tak nedošlo. To zároveň znamená, že nebyla dotčena právní jistota žalobce, resp. že by byl popřen znak právního státu spočívající právě v dodržování principu právní jistoty.
79. Soud po zhodnocení věci souhlasí se závěry konstatovanými v protokolu o výsledku kontroly ze dne 12. 12. 2014, č. j. 14263/9.71/14/15.2, a sice že daní cizinci vykonávali na vymezeném pracovišti dne 26. 6. 2014 pro žalobce práci osobně ve vztahu podřízenosti vůči žalobci, jeho jménem a na základě jeho pokynů, a to mimo pracovněprávní vztah.
80. Během kontroly dne 26. 6. 2014 byl na uvedeném pracovišti zjištěn osobní výkon práce cizinci; žádný z cizinců na místě nebyl zastoupen svým zaměstnancem (což by nasvědčovalo tomu, že se skutečně jedná o podnikatele) a ani z dalšího průběhu kontroly a správního řízení nevyplývalo, že by takové zastoupení připadalo v úvahu. Na věci nic nemění ani možnost, že se mohli jednotliví společníci zastupovat vzájemně; taková praxe nastává i u zaměstnanců, pokud např. příslušný zaměstnanec čerpá dovolenou, je nemocný apod. Blíže se k této otázce vyjadřuje žalovaný např. na s. 32 svého rozhodnutí (kupř. otázka toho, že cizinci se reálně nemohli nechat zastupovat svými zaměstnanci) a v tomto ohledu soud na dané odůvodnění odkazuje.
81. Požadavek soustavnosti práce považuje soud rovněž za splněný. Přestože se tímto znakem závislé práce závislé práce správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně nezabývaly (tento znak nevyplývá explicitně z § 2 odst. 1 zákoníku práce, ale je posléze dovozen judikturně), lze jeho naplnění dovodit právě z obsahu rozhodnutí správních orgánů; např. předložená rámcová smlouva o dílo, na jejímž základě cizinci práci formálně vykonávali, byla uzavřena na dobu neurčitou s účinností od 1. 1. 2012 a cizinci rovněž práci vykonávali, alespoň teoreticky, na základě smlouvy o sdružení založeného již dne 2. 1. 2007. Dlouhodobý charakter měla i korespondující nájemní smlouva ze dne 30. 12. 2011, kterou žalobce uzavřel jako „vedoucí sdružení podnikatelů“ se společností Vodňanská drůbež, a.s., a které zajišťovala sdružení (společnosti) místo pro výkon práce v rámci areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s. Podpůrně lze zmínit, že zcela totožné dokumenty zdejší soud již posuzoval v citované věci sp. zn. 36 Ad 39/2014. Inspektorát se pak souvisejícím skutečnostem věnoval mj. na s. 22 svého rozhodnutí, kde uváděl, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že každý cizinec musel disponovat kartou vydanou pro přístup na pracoviště, přičemž soud s odkazem na dané rozhodnutí uvádí, že způsob vyřízení tohoto povolení, nutnost předložení zdravotních průkazů apod. taktéž

nenasvědčují jednorázové a nahodilé činnosti. Sám žalobce na s. 91 svého „osobního vyjádření“ dlouhodobost vztahů mezi odběrateli a dodavateli uvádí, jako žádoucí znak. Inspektorát se ve svém rozhodnutí věnoval také směnnému charakteru vykonávané činnosti, dobou, kdy museli cizinci být na pracovišti (cizinci se museli na pracovišti zdržovat po celou provozní dobu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., což bylo 14 hodin). Rovněž podpůrně pak soud na základě obsahu správního spisu podotýká, že jedním ze zjištěných cizinců byl i pan L. N. N., který byl na předmětném pracovišti i v případě dřívější kontroly, která vyústila v udělení pokuty žalobci ve výši 7 300 000 Kč (viz rozhodnutí Inspektorátu ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, a následné rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014 pod č. j. 918/1.30/14/14.3). Z dokazování v rámci správního řízení vyplynulo, že kdyby danou práci nevykonávali dotčení cizinci, museli by tak činit zaměstnanci společnosti Vodňanská drůbež, a.s. což také svědčí o pravidelném a soustavném výkonu této práce (srov. s. 18-20 rozhodnutí Inspektorátu), s čímž souvisí zjištěné pravidelné odměňování cizinců na základě vykonané práce (viz s. 22 rozhodnutí Inspektorátu). Jak již bylo řečeno, činnost cizinců nebylo možné považovat za jednorázovou nebo nahodilou a ani sám žalobce tuto skutečnost fakticky nijak nepopírá.

82. Co se týká znaku nadřízenosti a podřízenosti mezi žalobcem a danými cizinci, souhlasí soud se závěry správních orgánů a považuje jej za existující a prokázaný. Je sice třeba přiznat, že formálně cizinci vystupovali jako členové sdružení podnikatelů, resp. „společníci“, že činnost v rámci tohoto útvaru vykazoval i žalobce, a to, že sama skutečnost, že jeden člen sdružení (společnosti) vykonává práci „kvalifikovanější“ a jiný „podřadnější“, ještě sama o sobě neznámá, že se nejedná o sdružení (společnost); na druhou stranu, po zhodnocení věci, považuje soud postavení žalobce v rámci daného sdružení (společnosti), a to při zohlednění toho, jaký byl charakter vykonávané práce cizinců a jejich celkové poměry, za natolik dominantní, že bylo možné považovat jej za subjekt v postavení obdobném (nikoli ale shodném), jako mají agentury práce, které jsou v souladu se zákoníkem práce zaměstnavateli. Pokud žalobcova argumentace míří tím směrem, že právně neměl možnost nad účastníky sdružení (společníky) vykonávat nějakou moc a nebylo tomu tak ani fakticky, domnívá se soud naopak, že faktické „rozložení sil“ mezi žalobcem a ostatními členy sdružení (společnosti), jak vyplývá z dalšího, bylo takové, že věcně nad spolčenými cizinci faktické postavení nadřízenosti měl.
83. Ve smyslu těchto závěrů se ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, v němž v bodech [46] a [47] uvedl, že „[t]akový pohled přitom neznámá, že by na jakoukoliv práci vykonávanou v rámci sdružení mělo být pohlíženo jako na práci závislou. Naopak, lze si představit mnoho podob sdružení, ve kterých budou sdruženy osoby samostatně výdělečně činné, z nichž bude každá odvádět „svůj“ díl práce, a to na své náklady, v čase, který si sama vymezí, případně s pomocí vlastních zaměstnanců vykonávajících ve vztahu k ní závislou práci. Například sdružení samostatně výdělečně činného instalatéra, zedníka a pokrývače pracujících na stavbě rodinného domu či sdružení advokátů dle § 14 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. [...] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že postavení jednotlivých členů sdružení nemusí být zcela rovné. Ovšem soud v projednávané situaci posuzoval, zda byla nebo nebyla fakticky vykonávána závislá práce, přičemž jedním z kritérií tohoto posouzení byl právě vzájemný vztah, tedy nadřízenost a podřízenost mezi stěžovatelem a pracujícími cizinci. Vzhledem k tomu, že jediný žalobce byl ve sdružení ve vztahu k ostatním cizincům „nerovný“, spatřoval soud v této skutečnosti zcela správně naplnění jednoho ze znaků závislé práce.“

84. V návaznosti na výše uvedené je v dané věci rozklíčování skutečného charakteru činnosti vykonávané cizinci, jakožto i povahy činnosti a postavení žalobce (nejen jeho formálního postavení dle smlouvy o sdružení, resp. smlouvy o společnosti), důležité z toho hlediska, že kdyby byl přijat paušální závěr o tom, že uzavřením smlouvy o sdružení (smlouvy o společnosti) je bez dalšího vyloučena nadřízenost a podřízenost zúčastněných subjektů, jakož i naplnění další znaků závislé práce, stala by nevynutitelnou kogentně stanovená povinnost dle § 3 zákoníku práce a navazujících právních předpisů. Při přijetí argumentace žalobce by tedy uzavření smlouvy o sdružení (o společnosti) představovalo legalizaci tzv. švarcsystému.
85. Ve věci je tedy zřejmé, že všechny předložené smlouvy (např. již zmíněná rámcová smlouva o dílo ze dne 30. 12. 2011, nájemní smlouva ze dne 30. 12. 2011 týkající se nájmu vymezených technologií a prostor v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., dodatky k této smlouvě ze dne 25. 6. 2012 a 26. 3. 2013, jednotlivé objednávky prací, protokoly o předání prací či faktury založené v kontrolním spise) uzavíral či podepisoval žalobce, byť v postavení „*vedoucího sdružení podnikatelů*“. Ve vzpomenuté rámcové smlouvě o dílo ze dne 30. 12. 2011 je přitom uvedeno, že „*[p]okyny vůči účastníkům sdružení, kterými budou plněny závazky vyplývající z této smlouvy, budou činěny vedoucím sdružení nebo určeným účastníkem sdružení*“. Jednak je zde zdůrazněna především nadřízená pozice žalobce ve smyslu udílení pokynů, jednak je implicitně předpokládáno, že práce bude vykonávána na základě pokynů (i kdyby původcem pokynů nebyl žalobce) – ne tedy (relativně) samostatně, jak je tomu typicky v případě činností samostatných, podnikatelských. To dokresluje i skutečnost, že dle čl. X. odst. 3) rámcové smlouvy o dílo ze dne 30. 12. 2011 to byl žalobce, kdo měl jako „*vedoucí sdružení*“ poučovat členy sdružení o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a požární ochraně, jakož i „*vést evidenci úrazů účastníků sdružení*“. Na okraj pak lze dodat, že to byl dle svého vyjádření zachyceného na s. 5 protokolu o výsledku kontroly opět žalobce, kdo zajišťoval pro cizince náradí a pracovní oděvy od společnosti Berendsen Textil Servis s.r.o. (to odpovídá zjištěním zdejšího soudu učiněným v rámci řízení sp. zn. 36 Ad 39/2014, kdy v rozsudku ze dne 13. 9. 2016 soud konstatoval, že žalobce uzavřel se jmenovanou společností smlouvu o dílo ze dne 2. 1. 2012 o zajištění komplexního servisu pracovních oděvů); byť si je soud vědom, že zde žalobce měl znovu vystupovat jako vedoucí sdružení podnikatelů, svědčí to materiálně o tom, že žalobce, obdobně jako běžný zaměstnavatel, zajišťoval pro cizince i ochranné pracovní pomůcky, přičemž činnost těchto „*podnikatelů*“ se tak i v tomto aspektu omezovala na to, že vykonávali práci na místě a způsobem, jakým jim bylo řečeno někým jiným, a to za použití pomůcek, které jim opět „*dodal*“ někdo jiný (soud doplňuje, že citovaná smlouva o dílo byla uzavřena na dobu neurčitou s místem plnění Chrlická 522, Modřice, což znovu přinejmenším nepřímě svědčí o tom, že činnost cizinců na daném místě byla dlouhodobá a soustavná).
86. Krajský soud si uvědomuje, že v rámci sdružení dle § 829 a násl. občanského zákoníku z roku 1964 mají účastníci možnost či povinnost ve prospěch sdružení vyvíjet i pracovní činnost a svou činnost si v rámci dělby práce rozdělit. Obdobné platí i pro společnost dle § 2716 občanského zákoníku. Soud si je také vědom důležitosti principu smluvní autonomie a rozsáhlé argumentace, kterou žalobce k činnosti společnosti bez právní subjektivity snesl. Přesto se domnívá, že není možné činnost sdružení či společnosti zorganizovat tak, aby účast na něm nabírala prakticky forem závislé činnosti a tím se dostávala do rozporu s již zmíněnými kogentními povinnostmi dle pracovněprávních (zvláštních) předpisů a předpisů veřejného práva; taková činnost pak také není kryta smluvní autonomií (viz také výše), a to

v té podobě, jakou ji prezentuje žalobce. I přes navenek deklarovanou solidární závazanost všech členů sdružení, potažmo společnosti ze závazků sdružení je zřejmé, že žalobce domlouval, „co, kde a jak se bude dělat“, tedy vykonával činnost typickou pro zaměstnavatele. V tomto smyslu také cizinci v podstatě vystupovali jménem žalobce. Sám žalobce tvrdí neznalost českého jazyka v případě daných cizinců, pročez není zřejmé, jak by vůči „českým“ subjektům prakticky mohli samostatně vystupovat. Jak již také bylo zmíněno v odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, byl to pouze žalobce, jehož postavení bylo možné označit v předmětném sdružení (společnosti) za „nerovné“, zatímco spolčení cizinci vystupovali jako jakási „anonymní masa“ jsoucí k dispozici žalobcovým podnikatelským záměrům.

87. Podpůrně lze k závislosti cizinců na žalobci poukázat na skutečnost, kterou zmiňoval i žalovaný, že to byl právě žalobce, který vystupoval za všechny cizince navenek, a to ať v soukromoprávní rovině nebo ve vztahu k orgánům inspekce práce. Soud přitom zdůrazňuje, že v žádném případě nezpochybňuje právo kohokoli nechat se ve správním řízení zastoupit osobou znalou práva, popř. právo na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na druhou stranu však ve správním spise založené plné moci ze dne 22. 5. 2015, kterými cizinci zmocňují žalobce zastupovat je ve všech řízeních zahájených orgány inspekce práce, popř. dohody o provedení práce ze dne 2. 1. 2014, jimiž daní cizinci jakožto zaměstnavatelé „pověřují“ žalobce jakožto svého zaměstnance k zastupování „*ve věcech právních*“, svědčí o celkové závislosti těchto cizinců na žalobci. V podrobnostech odkazuje soud na odůvodnění obsažené na s. 20-21 a 22 rozhodnutí Inspektorátu a s. 30-31 rozhodnutí žalovaného, kde se správní orgány s danou otázkou vypořádávají a s jejich hodnocením věci soud souhlasí. Toliko na okraj pak soud poznamenává, že tyto okolnosti, stejně jako okolnosti známé mu z vlastní úřední činnosti (např. hojné zastupování cizinců v řízeních před Ministerstvem vnitra či Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců), vyvolávají otázku, zda takovéto vystupování (nejen) za dané cizince již přinejmenším nehraničí s problematikou neoprávněného poskytování právních služeb (tzv. vinklaření).
88. Z popsaného lze navíc dovodit, že daní cizinci nevykonávali žádnou specializovanou činnost (srov. opět bod [40] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53), v níž by mohli uplatnit rozhodovací volnost, přičemž při práci postupovali v podstatě mechanicky dle zadaného obecného pokynu žalobce nebo podrobnějšího pokynu jiné osoby, zaměstnance společnosti Vodňanská drůbež, a.s. (dle hodnocení soudu se jednalo o rutinní činnost, která bude zpravidla vykonávána jako činnost závislá – srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2016, č. j. 36 Ad 36/2014-57, bod 32, či také *Dzurilla, B.* Ve stínu „švarcsystému“; zapomenutý pojem „závislá činnost“. Právní rozhledy, 2012, č. 21: „*Výkon „závislé činnosti“ lze ve smluvním vztahu předpokládat, pokud jednoduché manuální práce anebo pomocné práce ve vztahu k druhu vykonávané práce a ve vztahu k jejímu přínosu neponechávají pracovníkovi dostatečně velký prostor pro určení vlastní pracovní činnosti, případně pro modifikaci své pracovní činnosti, při současné integraci do obchodního života podniku zadavatele-plátce příjmu*“; v tomto ohledu tedy není zcela případný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Afs 62/2004-70, neboť tam rozebíraná práce zedníka je specializovanější; zároveň lze s jistou licencí hovořit o tom, že cizinci byli integrováni do pomyslného „obchodního podniku žalobce“; nadto z výpovědí všech v řízení vyslechnutých svědků – zaměstnanců společnosti Vodňanská drůbež, a.s. – vyplývá, že činnost daných cizinců představovala pouze jeden z článků ve výrobním procesu

společnosti Vodňanská drůbež, a.s., u kterého bylo myslitelné nebo ve vybraných případech nutné, aby ji namísto členů sdružení vykonávali řádní agenturní nebo kmenoví zaměstnanci). Jak také uvedl svědek pan Š., nový pracovník byl schopen si vykonávané činnosti, na kterých se cizinci podíleli, osvojit za jeden den. K argumentaci žalobce pak lze zmínit, že charakter vykonávané činnosti není definičním znakem závislé práce, ale je jedním z důležitých vodítek pro učení, zda se o závislou práci jedná, či nikoli (srov. přiměřeně znovu body [40], [46] a [47] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53).

89. S ohledem na závěry uvedené nejen v předchozím odstavci považuje soud za nepřipadný odkaz žalobce na judikaturu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016-54) týkající se samostatné činnosti profesionálního sportovce apod. Jedná se totiž o zcela jinou povahu činnosti, než jaká byla předmětem nynějšího posuzování.
90. Žalobce také předestřel, že odpovědnost za závazky sdružení je společná a nerozdílná a v tomto smyslu cizinci, i na základě přímého zastoupení žalobcem, sami zodpovídali za příslušné závazky. Soud se však domnívá, že činnost daných cizinců byla natolik rutinní, druhově určenou a zapojenou do spolupráce s ostatními osobami, že nebylo reálně možné vysledovat konkrétní odpovědnost jednotlivce za vykonávanou práci. Naopak by bylo možné uvažovat tak, že založení solidární odpovědnosti v takovém případě znamenalo přenesení podnikatelského rizika na osoby, které byly v podstatě v postavení zaměstnaneckém.
91. O skutečnosti, že činnost cizinců odpovídala závislé práci, svědčilo také to, že tyto osoby se podřizovaly v jistém smyslu evidenci pracovní doby, kterou si dle vyjádření žalobce vedly každý den průběžně samy, a to v souvislosti s tím, že cizinci pracovali v rámci provozní doby pracoviště Modřice společnosti Vodňanská drůbež, a.s., přičemž na základě takto vymezeného půdorysu jim byla přinejmenším částečně vyplácena odměna dle množství vykonané práce (tedy v podstatě dle odpracovaných hodin, jak uvedl žalobce ve vyjádření, které je zachyceno v protokolu o výsledku kontroly); odměna za práci jim byla posílána v měsíčních intervalech (žalobce v průběhu správního řízení nikdy nezpochybnil, že cizinci pracovali ve všední den po dobu provozní činnosti pracoviště v Modřicích, a nebylo zjištěno, že by byli odměňováni jinak než v hodinovém režimu, resp. režimu dle odpracované doby; k odměňování v měsíčních intervalech na základě hodinových sazeb srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 Afs 53/2011-208, bod [33], popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, bod [19]). V tomto kontextu soud uvádí, že si je vědom argumentace žalobce, že se nejednalo o měsíční odměnu, ale zálohy na příjmy (výnosy); cizí státní příslušníci přitom musí dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prokazovat tzv. úhrnný pravidelný měsíční příjem. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem však krajský soud považuje i tuto argumentaci a praxi za doklad dalšího sofistikovaného zastírání skutečné povahy práce vykonávané cizinci, kdy tyto „zálohy“ opravdu mohly sloužit i např. pro účely a potřeby zákona o pobytu cizinců, na druhou stranu však má za to, že se ve skutečnosti jednalo o odměnu za práci vyplácenou v měsíčních intervalech. Ostatně i skutečnost, že všechny prostředky za „smlouvy o dílo“ přebíral žalobce, který jimi poté, byť pro účely rozdělení odměn daným cizincům, fakticky jako jediný disponoval, jen dále zdůrazňuje jeho určující postavení v rámci celého sdružení.

92. Krajský soud tedy souhlasí s názorem správních orgánů, a v tomto směru zmiňuje příslušné pasáže rozhodnutí Inspektorátu, resp. žalovaného, že činnost žalobce lze v jistém smyslu připodobnit k činnosti agentury práce. V tomto smyslu soud poukazuje na § 307a zákonu práce, dle něhož „[z]a závislou práci podle § 2 [zákoníku práce] se považují také případy, kdy zaměstnavatel na základě povolení podle zvláštního právního předpisu (dále jen „agentura práce“) dočasně přiděluje svého zaměstnance k výkonu práce k jinému zaměstnavateli na základě ujednání v pracovní smlouvě nebo dohodě o pracovní činnosti, kterým se agentura práce zaváže zajistit svému zaměstnanci dočasný výkon práce podle pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti u uživatele a zaměstnanec se zaváže tuto práci konat podle pokynů uživatele a na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnance agentury práce, uzavřené mezi agenturou práce a uživatelem“. Soud tedy přitakává závěru žalovaného, dle něhož byla práce v daném případě fakticky vykonávána pro žalobce tak, že ten byl subjektem v postavení obdobném (nikoli totožném) postavení pomyslné agentury práce (žalobce formálně postavení takového zaměstnavatele skutečně neměl; částečně lze přisvědčit úvahám žalobce mířícím tím směrem, že o zaměstnavateli nebylo možno uvažovat v tom smyslu, že sdružení dle občanského zákoníku z roku 1964 či společnost dle občanského zákoníku opravdu neměla právní subjektivitu, což ovšem nevylučuje popsanou fakticitu vztahu založeného mezi žalobcem a cizinci), kdy práce byla vyúčtovávána u společnosti Vodňanská drůbež, a.s., jakožto u „uživatele“ a kdy uživatel vydával cizincům faktické a konkrétní pokyny, zatímco žalobce vydával cizincům obecné pokyny týkající se toho, kdy a na jaké pracoviště dojit, co bude obsahem práce, přičemž je vyplácel; jak přitom žalovaný uvedl např. na s. 31 svého rozhodnutí, nic to neměnilo na tom, že to byl právě žalobce, kdo byl vůči cizincům v postavení faktického zaměstnavatele.
93. V daném ohledu se soud neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že s ohledem na zjištěné skutečnosti by bylo možné uvažovat maximálně o tom, že faktickým zaměstnavatelem byla společnost Vodňanská drůbež, a.s., a že v případě žalobce přicházela v úvahu aplikace leda skutkové podstaty dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. V nynějším řízení totiž soud nehodnotí a nemůže hodnotit aktivity společnosti Vodňanská drůbež, a.s., byť i ty vzbuzují jistou pozornost, nýbrž přezkoumává, zda jsou přijatelné závěry správních orgánů týkající se hodnocení jednání žalobce. Soud tak souhlasí s konstatováním správních orgánů, že dotčeným cizincům umožnil výkon nelegální práce právě žalobce. Pakliže bylo žalovaným jednání žalobce připodobněno k činnosti agentury práce, je třeba konstatovat, že žalobce právně postavení agentury práce neměl, přičemž i takovou agenturu práce je třeba považovat za zaměstnavatele, pro kterého je vykonávána závislá práce (viz citovaný § 307a zákoníku práce). Daná skutečnost tak nevylučuje možnost sankcionování žalobce dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
94. Na věci také nemění nic žalobcem namítané postupy Inspektorátu z roku 2010 (viz čl. VIII. doplnění žaloby). Formulace uvedené v tehdejšími protokolu o kontrole, resp. následné nezahájení řízení obdobného jako nyní posuzovaného řízení se žalobcem ani s některým z cizinců zjištěných na pracovišti v Modřicích, nemůže bez dalšího znamenat nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí (tyto závěry soud uvádí rovněž k námitce v čl. IX doplnění žaloby týkající se řízení o přestupku pana S. M. a dalších společníků). Soud posuzuje nynější řízení a rozhodnutí a nemůže se vyjadřovat k (ne)správnosti dřívějších či jiných postupů Inspektorátu. Daná žalobcem uváděná argumentace ostatně opět ilustruje dlouhodobou povahu jeho činnosti a účastníků sdružení (společnosti).

95. Soud pak k výše uvedenému dodává, jak již bylo naznačeno, že k dané problematice žalobce nepřináší zásadní skutečnosti, které by šly nad rámec argumentace, se kterou se Krajský soud v Brně vypořádal již v rozsudku ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73. Po této stránce své námitky a právní názory v podstatě jen rozhojňuje a servává na nich a nepřináší ani relevantní skutková tvrzení, která by nynější věc odlišila, nýbrž toliko namítá případná nedostatečná skutková zjištění správních orgánů.

V. b) Vyřízení námitek proti protokolu o výsledku kontroly

96. K této námitce soud v první řadě uvádí, že ta se snad zakládá na nesprávném dojmu žalobce, který se opírá o zjevnou nesprávnost uvedenou v rozhodnutí Inspektorátu (s. 6), dle kterého měly být žalobcovy námitky zamítnuty jako opožděné. Z kontrolního spisu je naopak zjevné, že námitky žalobce byly věcně vyřízeny dokumentem ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1473/9.71/15; vyřizoval je Mgr. F. B., vedoucí útvaru kontroly nelegálního zaměstnávání pro Jihomoravský kraj. Toto vyřízení je sice relativně stručné (2 stránky), avšak žádá z jeho formulací neumožňuje věrohodnou domněnku, že by bylo založeno na opožděnosti námitek. Již z tohoto hlediska považuje soud další polemiky a vývody žalobce na toto téma za irelevantní. Navíc v případě pana B. je z protokolu o výsledku kontroly či výsledku svědků zřejmé, že se tento samotné kontroly nezúčastnil. I z těchto důvodů byl jeho výslech v řízení před soudem nadbytečný.
97. Pro úplnost však soud k věci dodává, že v situaci kdy protokol o kontrole obsahuje toliko kontrolní zjištění, čili zjištění skutková, jimiž nemůže být nikterak zasaženo do práv kontrolovaného subjektu, pak ani tento protokol, a ani „rozhodnutí“ o námitkách proti zjištění uvedenému v protokolu nejsou samostatně soudně přezkoumatelná žalobami dle s. ř. s. (žádná opatření k nápravě nebyla uložena, a již proto není případný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010-99, publikovaný pod č. 2323/2011 Sb. NSS). Týká se to jak žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., tak žaloby proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. (v podrobnostech viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Afs 193/2016-31, ze dne 8. 1. 2015, č. j. 5 As 188/2014-49, či rozsudek ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32). Význam samotného protokolu o kontrole tak spočívá zejména v jeho využití jako důkazního prostředku v navazujícím správním řízení, resp. jako podkladu pro rozhodnutí, zda takové řízení vůbec zahajovat. V daném případě tak neshledává, že by na základě žalobce popisovaných nedostatků bylo možné konstatovat, že protokol o výsledku kontroly byl důkazním prostředkem získaným v rozporu se zákonem, který by se nedal ve správním řízení použít, potažmo že by takové nedostatky způsobila konkrétní podoba vyřízení námitek (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 3 A 91/2013-106). Z výše uvedených důvodů tak soud považuje pro věc za bezpředmětné úvahy žalobce o povaze a náležitostech dle § 67 a 68 správního řádu, které by mělo vyřízení námitek (popř. samotný protokol) vykazovat. Pouze na okraj tak soud poznamenává závěry odborné literatury, dle které *„kontrolovaná osoba nemá (subjektivní) právo na správný a úplný protokol o kontrole, a tudíž ani na opravu (nesprávného nebo neúplného) protokolu o kontrole. Rozhodování o námitkách není správním řízením a rozhodnutí o námitkách není rozhodnutím o subjektivním právu kontrolované osoby ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu ani ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního, ale (nezávazným) správním úkonem vyloučeným ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) soudního řádu správního“* (Svoboda, P. K právní povaze protokolu o kontrole a rozhodování o námitkách proti němu. Správní právo, č. 5/2012).

V. c) Vady doručování a formy rozhodnutí či úkonů správních orgánů

98. U této námitky žalobce neuvádí, jakým způsobem jej mohla tvrzená pochybení správních orgánů zasáhnout na jeho právech, kdy se omezuje pouze na obecný odkaz na to, že je třeba s ohledem na povahu obvinění mít zvýšené nároky na jednotlivé úkony správních orgánů. Pokud tuto svou argumentaci dává do souvislosti s možností zajištění obrany proti takovému obvinění, vůbec neuvádí, jakým způsobem jeho obrana byla ztížena. Ačkoli se žalobce ohrazuje vůči takovému náhledu, neubrání se soud konstatování, že na všechny úkony správních orgánů žalobce adekvátně reagoval, a to způsobem, který nezavdává příčinu pro domněnku, že by byl s jednotlivými rozhodnutími (úkony) seznámen v podobě, která by ztížila jeho procesní postavení.
99. S ohledem na shora uvedené závěry týkající se povahy protokolu o kontrole, potažmo rozhodnutí o námitkách proti takovému protokolu, se soud nedomnívá, že případné nedostatky těchto aktů, jak je popisuje žalobce, mohou mít za následek dotčení jeho práv. Těmito akty, jak již bylo řečeno, správní orgán nezakládá, nemění nebo neruší práva anebo povinnosti žalobce, popř. ani neprohlašuje, že žalobce určitá práva nebo povinnosti má anebo nemá a nejde ani o rozhodnutí o procesních otázkách (srov. § 67 odst. 1 správního řádu).
100. V případě rozhodnutí Inspektorátu ze dne 7. 4. 2016 je ve spise založen originál rozhodnutí, který obsahuje všechny formální náležitosti, která na rozhodnutí správního orgánu klade § 69 odst. 1 správního řádu. Spis obsahuje také doručenkou č. j. 13322/9.30/15-47, dle které byla zpráva žalobci elektronicky dodána a doručena do datové schránky dne 28. 4. 2016 (obdobné pak platí o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 5. 2015). Doložku o konverzi (ověřovací doložku) daných dokumentů ve smyslu § 22 odst. 1 zákon o elektronických úkonech správní spis neobsahuje. Ačkoli by bylo žádoucí, aby spis danou doložku obsahoval, nelze z její absence bez dalšího usuzovat o nezákonnosti rozhodnutí Inspektorátu.
101. Obecně pak soud ke zde žalobcem namítaným formálním nedostatkům rozhodnutí uvádí, že dle odborné literatury *„například chybějící datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti. Není proto důvodem pro zrušení takového rozhodnutí pro nezákonnost nebo deklarování jeho nicotnosti“* (komentář k § 69 správního řádu: In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 385). K tomu lze přiměřeně odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76.
102. Soud přitom uznává, že kopie rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce soudu poskytl, nevykazuje zcela ideální grafickou podobu, nicméně čitelnost není snížena natolik, aby bylo možné tvrdit, že se žalobce nemohl s některou z pasáží daného rozhodnutí jasně seznámit.

V. d) Absence protokolů o výsledcích svědků a otázka přepisu výpovědí svědků

103. Žalobce dále namítá, že Inspektorát o výsledcích svědků nevyhotovil řádné protokoly ve smyslu 18 správního řádu, a že následný přepis těchto výsledků byl nesprávný, přičemž s příslušnými námitkami žalobce nebylo naloženo v souladu se správním řádem.
104. Dle § 18 odst. 1 správního řádu se mj. o výsledku svědka sepisuje protokol, přičemž *„[k]romě protokolu lze též poříditi obrazový nebo zvukový záznam“*. Dle § 18 odst. 2

správního řádu „[p]rotokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.“

105. S protokoly o výsledku jednotlivých svědků (u výsledků byl žalobce přítomen) se soud seznámil a konstatuje, že tyto protokoly v rudimentární formě splňují požadavky § 18 odst. 2 správního řádu, kdy obsahují všechny požadované náležitosti; sporné je přitom to, zda ohledně konkrétního obsahu svědecké výpovědi mohl Inspektorát odkázat, jak také učinil, na skutečnost, že svědecká výpověď je nahrávána a následně bude z této nahrávky pořízen přepis.
106. Za dané situace se soud domnívá, že nedošlo k porušení práv žalobce, přinejmenším ve formě, která by měla vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze podpůrně přitom soud odkazuje na skutečnost, že sám žalobce doplnění či opravu jednotlivých protokolů nepožadoval, pročez se jeho pozdější argumentace o nedostacích těchto protokolů jeví jako účelová. S ohledem na konkrétní okolnosti věci pak soud ovšem danou podobu protokolů samu o sobě nepovažuje za nezákonnou, resp. způsobující nezákonnost rozhodnutí Inspektorátu a žalovaného. K této otázce soud poukazuje na odbornou literaturu, dle níž takový „kombinovaný protokol“, tedy obsahující pouze základní informace o procesním úkonu a ve vztahu k výsledku svědka odkaz na zvukový záznam, „plní svůj hlavní účel, kterým je trvalé zachycení průběhu úkonu správního orgánu, a to způsobem, který je nezpochybnitelný. Těžko si lze představit argumentaci, se kterou by účastník řízení mohl uspět v případě správní žaloby, i když jeden možný argument pominout nelze – a to tvrzení účastníka řízení, že nedisponuje technickým zařízením, skrze které by si mohl zvukovou část protokolu přehrát (ať se jedná již o odpovídající hardware nebo software). I taková situace má ovšem své řešení – např. při nahlášení do spisu podle § 38 SŘ by správní orgán měl být připraven poskytnout účastníku řízení techniku, prostřednictvím které si účastník řízení daný zvukový záznam přehraje. [...] Provádění kombinovaných protokolů v rámci správního řízení nelze považovat za protiprávní postup správního orgánu, který by způsoboval nezákonnost rozhodnutí. Jedná se pouze o zajímavou invenci, která naopak má do práv účastníka řízení pozitivní dopad – a to zejména do rychlosti správního řízení a s ním spojených nákladů“ (Švásta, P. Několik poznámek k listinné podobě protokolu podle § 18 zákona č. 500/2004 Sb. Dostupné na https://www.vsehrd.cz/clanek/nekolik-poznamek-k-listinne-podobě-protokolu-podle-s-18-zakona-c-500-2004-sb_d28eff10-3cd2-415a-b869-c43af884665d).
107. Co se týká námitek žalobce vůči přepisu výsledků svědků, konkrétně proti přepisu výsledku svědka Bc. J. R., uvádí soud, že tyto výhrady zazněly až v rámci odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu, pročez je akceptovatelné, že se jimi žalovaný zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí. Samotný správní řád, na rozdíl od úpravy námitek a stížnosti proti obsahu protokolu v § 18 odst. 3 a 4, se výhradami vůči obsahu přepisu výslovně nezabývá, ačkoli lze mít za to, že se uplatní právě zmíněná ustanovení správního řádu; s ohledem na znění § 18 odst. 3 a 4 správního řádu se ovšem soud domnívá, že takové námitky (stížnost) by měly být učiněny bezprostředně po seznámení se s takovým přepisem. S ohledem na zmíněné okolnosti věci se tak soud domnívá, že jejich vyřízení v rámci rozhodnutí o věci samé, včetně odůvodnění, je akceptovatelné.

108. K tomu soud dodává, že sporná část přepisu se nepromítla v důvodech pro rozhodnutí Inspektorátu a ani žalovaného. Nejedná se o stěžejní část výpovědi svědka, o kterou by se opíraly rozhodovací důvody správních orgánů, resp. tak v podstatě netvrdí ani žalobce a neuvádí ani, jakým způsobem došlo rozporovaným přepisem k dotčení jeho práv. S ohledem na celkový kontext věci tak soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

V. e) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a opomenutých důkazů

109. Zde žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjišťovaly skutečnou vůli cizinců, a to v tom smyslu, nakolik byli subjektivně hospodářsky závislí na žalobci, jaký byl jejich postoj k sjednávání závazku a zda jejich vůle v tomto ohledu byla někým ovlivněna a v jakém ohledu. Pochybením správních orgánů dle žalobce bylo, že navrhované výsledku dotčených cizinců neprovedly.
110. Soud k tomuto okruhu námitek uvádí, že dostatečností skutkových zjištění Inspektorátu a žalovaného se v podstatě zabýval již výše v souvislosti s posuzováním toho, zda daní cizinci vykonávali závislou práci pro žalobce. Z příslušných závěrů soudu lze vyvodit, že skutková zjištění považoval za dostatečná. Nad tento rámec soud připomíná, s přihlédnutím k výše konstatovaným skutkovým zjištěním, že k obdobné problematice se vyslovil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 Afs 53/2011-208, dle kterého *„při posuzování skutečné vůle kooperujících osob [...] jejich vůle bylo možné prokázat i jinak než svědeckou výpovědí a že daná vůle byla seznatelná z chování kooperujících osob a žalobkyně. Finanční orgány v posuzovaném případě zjistily vůli kooperujících osob z jiných důkazních prostředků než ze svědeckých výpovědí. [...] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě nebylo nutné provádět výsledky reprezentativního vzorku kooperujících osob, neboť nepřímé důkazy předložené žalobkyní v průběhu daňové kontroly tvoří logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že vůli kooperujících osob bylo chovat se jako zaměstnanci v pracovním poměru, nikoliv jako osoby samostatně výdělečně činné. [...] Na této skutečnosti by nemohly nic změnit ani další přímé důkazy (svědecké výpovědi reprezentativního vzorku kooperujících osob) spočívající v ústním vyjádření kooperujících osob ohledně jejich vůle existující při vzniku předmětného vztahu. Věrohodnost svědeckých výpovědí kooperujících osob by navíc mohla být silně ovlivněna jejich případným zájmem na další spolupráci se žalobkyní. Provádění výsledků tak v posuzovaném případě bylo zcela nadbytečné, neboť vůle kooperujících osob pracovat ve vztahu obdobném závislé činnosti byla jednoznačně prokázána z důkazů, jež měl správce daně k dispozici v průběhu daňové kontroly“.*
111. Soud taktéž opětovně podotýká, že o stejnou judikaturu opřel své závěry v rozsudku ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, a to za situace, kdy do záznamů pořízených při kontrole tehdy cizinci uvedli skutečnosti, ze kterých bylo možné usuzovat i na jejich subjektivní pocit podřízenosti vůči žalobci. Žalobce v nynější věci v zásadě nepřináší jiné a nové argumenty, které by v daných souvislostech odůvodňovaly výsledek navrhovaných svědků (cizinců). Lze sice mít za to, že případný výslech těchto osob by zvýšil přesvědčivost rozhodnutí žalovaného a Inspektorátu, avšak při komplexním zhodnocení věci nevede jeho absence k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé. K dané záležitosti pak soud poznamenává, že Inspektorátem provedený výslech paní L. měl racionalitu zejména ve vztahu (k později zastavenému řízení, které bylo spojeno s řízením v nyní posuzované záležitosti) ke zjišťování skutečností týkajících se šetření případného nelegálního zaměstnávání vážícího se k její osobě, které se opíralo o její účast na předmětném sdružení, resp. společnosti Servis Group; v případě cizinců zjištěných na pracovišti v Modřicích byl i

vzhledem k celkovému kontextu šetření ohledně její osoby význam jejího výsledku a výpovědi, byť nikoli zcela irrelevantní, spíše nepřímý a podpůrný.

V. f) Tvzení o nezákonném úsudku o předběžné otázce

112. Žalobce namítal, že si žalovaný učinil nezákonný úsudek o předběžné otázce dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu v tom smyslu, že presumoval výkon nelegální práce cizinců, což je přestupek dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti; o takové skutečnosti však dle žalobce není možné si učinit úsudek, aniž by o takovém jednání bylo autoritativně rozhodnuto, přičemž předpokladem pro postih žalobce za jemu vytýkané jednání je to, že třetí osoby byly uznány vinnými za výkon nelegální práce.
113. Ani tuto námitku nepovažuje Krajský soud v Brně za důvodnou, přičemž v daném směru souhlasí s vyjádřením žalovaného k žalobě, resp. s odůvodněním obsaženým na s. 39 jeho rozhodnutí.
114. Předně se tak soud domnívá, že se v případě řízení o eventuálním přestupku cizinců a řízení o správním deliktu žalobce jednalo o rozdílná a na sobě nezávislá řízení. U skutkových podstat dle § 139 a § 140 zákona o zaměstnanosti se jedná o dvě různé věci. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že na věc lze analogicky vztáhnout závěry formulované v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2014, č. j. 22 A 77/2013-50, dle kterého „[p]rojednávání řízení o přestupku je na žalobcem zmíněném řízení o správním deliktu vedeném s kontrolovanou osobou zcela nezávislé a průběh řízení o správním deliktu nemá na průběh řízení o přestupku žádný vliv. V žádném případě nelze souhlasit s názorem žalobce v tom, že závislá práce žalobce pro účely přestupkového řízení měla být prokázána právě rozhodnutím o správním deliktu kontrolované osoby“.
115. Soud k dané otázce také uvádí, že přijetí názoru žalobce by znamenalo akceptování logicky nevyřešitelné „smyčky“, jakési „Hlavy XXII“ v rámci právní úpravy a činnosti orgánů inspekce práce: Podle této teze dokud by nebylo rozhodnuto o přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy o výkonu nelegální práce fyzické osoby, nebylo by možné rozhodnout o správním deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy o umožnění výkonu nelegální práce a naopak. Zjevná absurdnost takové úvahy je rovněž důvodem pro její nepřijetí jako validního argumentu. Žalobce se zároveň nemůže domáhat, aby se třetími osobami bylo zahájeno správní řízení ve věci jejich možného přestupku, či takové osoby byly sankcionovány, resp. nemá právo na to, aby takové řízení bylo zahájeno, tudíž soud neakceptuje ani související žalobní námitky, v nichž se žalobce táže, proč Inspektorát taková řízení nezahájil (to soud uvádí opět též k námitce v čl. IX doplnění žaloby týkající se řízení o přestupku pana S. M. a dalších společníků).

V. g) Rozdílný postup žalovaného v obdobných věcech

116. Dle žalobce postupoval žalovaný rozdílně v obdobných věcech a porušil tak § 2 odst. 4 správního řádu. K tomu žalobce přiložil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 227/1.30/14/14.3. tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, jímž bylo družstvo SHYPOT, zastoupené rovněž žalobcem, uznáno vinným ze spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a byla mu uložena pokuta ve výši 3 000 000 Kč. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v dané věci zrušil pro nedostatek důvodů, kdy se prvostupňový orgán měl nedostatečně vypořádat zejména s jednotlivými definičními znaky závislé práce.

117. Po seznámení se s rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 227/1.30/14/14.3, se soud nedomnívá, že by žalovaný nyní porušil § 2 odst. 4 správního řádu. V odkazované věci shledal žalovaný nedostatek skutkových zjištění správního orgánu prvního stupně a nedostatečné vypořádání se s definičními znaky závislé práce. Jak vyplývá již z výše uvedeného, nemá soud za to, že by se stejná situace opakovala i nyní. Shora je přiblíženo, z jakých důvodů se soud domnívá, že jsou skutková zjištění Inspektorátu i žalovaného, včetně příslušných odůvodnění, dostatečná.
118. Volně s danou námitkou souvisí i argumentace uvedená v čl. XII. doplnění žaloby a zahrnující též věc „SHYPOT“. Nelze totiž dle soudu usuzovat na to, že když ve vztahu k jednotlivým cizincům nebylo zahájeno řízení o přestupku spočívajícím ve výkonu nelegální práce, znamená to, že tyto osoby se ničeho nelegálního nedopustily, a ničeho se nemohl dopustit ani žalobce. Nezahájení řízení totiž dle soudu neznámá autoritativní rozhodnutí o tom, že třetí osoba nic nespáchala (na okraj soud uvádí, že praktické i právní důvody pro nezahájení řízení v případě jednotlivých cizinců, kteří se eventuálně mohli dopustit přestupku spočívajícího ve výkonu nelegální práce, jsou rozvedeny např. v usnesení Policie ČR, Městského ředitelství policie Ostrava, oddělení hospodářské kriminality ze dne 4. 12. 2018, č. j. KRPT-218399-11/TČ-2018-070781, kteréžto soud provedl k důkazu; tyto důvody nikterak neimplikují to, že se jiná osoba nedopustila správního deliktu v podobě umožnění výkonu nelegální práce). Na jiných místech tohoto rozsudku soud opakovaně a podrobněji uvádí, že řízení o věcech „nelegálního zaměstnavatele“ a „nelegálního pracovníka“ jsou na sobě relativně nezávislá (byť do jisté míry související); nelze také rozhodnutí o správním deliktu (přestupku) takového zaměstnavatele bez dalšího podmiňovat rozhodnutím o přestupku takového zaměstnance a naopak [viz část V. f) tohoto rozsudku]. Také se nelze domáhat toho, aby s jinou osobou bylo zahájeno sankční řízení.

V. b) Námitka souladnosti postupu žalobce s daňovými předpisy a rozhodnutími daňových a jiných orgánů

119. Žalobce rozsáhle namítá, že on i účastníci sdružení (společníci) postupovali v souladu s daňovými předpisy a úpravou, která je pro takovou situaci přijata. Dovozuje, že registrace účastníků sdružení (společníků) k dani z přidané hodnoty osvědčuje, že se jedná o osoby vykonávající ekonomickou činnost samostatně. Domnívá se, že pokud správce daně umožnil příslušnému žadateli registraci k dani z přidané hodnoty (a zacházel s ním jako s osobou povinnou k této dani), vyjádřil tím, že ten provádí svou činnost samostatně, vlastním jménem a svůj účet a odpovědnost. Takové rozhodnutí považuje žalobce za závazné i pro další orgány veřejné moci a lze říci, že z toho dovozuje určité své legitimní očekávání. V tomto ohledu odkazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
120. Ani této argumentaci nemůže soud přiznat důvodnost. S obdobnými námitkami žalobce se ve stručnější formě setkal již ve věci vedené pod sp. zn. 36 Ad 39/2014 a ani tehdy jim nepřiznal zásadní význam.
121. Soud především nemůže přijmout myšlenku, že případná registrace k dani z přidané hodnoty (popř. obdobné úkony správce daně, včetně zrušení registrace) vylučuje, že určitá osoba vykonává závislou práci nebo že v budoucnu bude takovou práci vykonávat, potažmo že daná skutečnost vylučuje, že jiná osoba závislou práci osobě registrované k dani z přidané hodnoty neumožní. Daňové orgány také věc posuzují primárně z hlediska právě daňového (výše zmíněná otázka „závislé práce“ a „závislé činnosti“) a nejsou

oprávněny rozhodovat o otázkách, které dle zákona o zaměstnanosti přísluší orgánům inspekce práce – rozhodování o tom, zda byl spáchán správní delikt či přestupek dle zákona o zaměstnanosti. V tomto směru soud na základě provedených důkazů nemá pochyb, že daňové orgány dotčené cizince považovaly za osoby samostatně výdělečně činné, tato skutečnost však nic nemění na celkovém hodnocení věci. Obdobné závěry se pak týkají i aktů příslušných živnostenských úřadů a živnostenských oprávnění daných cizinců, kteréžto skutečnosti rovněž byly předmětem dokazování soudu, popř. postupů České správy sociálního zabezpečení. Z pohledu veřejnoprávní odpovědnosti žalobce není relevantní ani hodnocení (ne)platnosti smluv, které uzavřeli účastníci sdružení (společnosti) mezi sebou a závazkových vztahů navenek vůči třetím osobám.

V. i) Celkové zhodnocení aktivit žalobce a některé další otázky

122. Celkově pak soud k argumentaci žalobce uvádí, že jeho činnost považuje za sofistifikované simulování podnikatelského vztahu a zastírání skutečného vztahu zaměstnavatelsko-zaměstnaneckého (tedy pracovněprávního). To zahrnuje mimo samotného faktu výkonu činnosti na formálním základě smlouvy o sdružení (o společnosti) důsledné vystupování žalobce ve smluvních vztazích jako „vedoucí sdružení podnikatelů“, snahu vyhovět ve věci zdaňování požadavkům na zdaňování příjmů dosažených v rámci smlouvy o sdružení (o společnosti), vykazování zasílání měsíčních odměn za práci jakožto poukazování záloh, a to ve smyslu požadavků zákona o pobytu cizinců apod. Ani tyto formální kroky však nemohly zahalit skutečnou materiální povahu pracovní činnosti cizinců a roli žalobce. Soud se tedy domnívá, že se žalobce vytýkaných správních deliktů dopustil.
123. Ve svém „osobním vyjádření“ žalobce, podobně jako ve správním řízení, podrobně zpochybňuje relevanci a výpovědní hodnotu každé z provedených svědeckých výpovědí, které byly učiněny ve správním řízení před Inspektorátem. K tomu soud uvádí, že tyto výpovědi nelze hodnotit izolovaně, ale v jejich souvislostech. Proto není nezbytně nutné, i z hlediska přezkoumatelnosti správního či soudního rozhodnutí, detailně vypořádávat každou jednotlivou námitku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, či náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod [21]).
124. Dané svědecké výpovědi přitom podávají celkový obrázek stavu věci. Lze sice souhlasit s některými výtkami žalobce na jejich adresu, nicméně jejich důkazní hodnotu pro rozhodnutí žalovaného a Inspektorátu není možné v jejich souvislostech zpochybňovat. V případě výpovědí Inspektorů, kteří se účastnili kontroly na předmětném pracovišti, sice lze částečně shledat nejen skutková pozorování, ale i právní hodnocení (ovšem to částečně v důsledku dotazů žalobce, který měl na tyto svědky cílené otázky), avšak celkově podávají obraz o stavu na daném pracovišti, charakteru cizinci vykonávané práce, jejich nedostatečné jazykové vybavenosti apod. Zaměstnanci společnosti Vodňanská drůbež, a.s. pak vypovídali tak, že je z jejich vyjádření v podstatě zřejmé, že daní cizinci vykonávali činnosti, které by jinak prováděli zaměstnanci jmenované společnosti – i to tedy svědčilo o tom, že se jednalo o činnost jednoduchou, mechanickou, která neodpovídá obecnému chápání podnikatelské činnosti; právě v tom je dána relevance těchto výpovědí. Méně smysluplný je v daném kontextu výslech paní L., která se nenacházela na pracovišti v Modřicích, nýbrž vypovídala primárně ve věci své činnosti v hotelu Avanti. Její výpověď tak snad měla význam ve vztahu k řízení, které bylo zahájeno ve věci umožnění nelegální práce její osobě (které bylo posléze zastaveno), méně pak k nyní projednávané záležitosti

žalobce (přesto tato výpověď nebyla zcela irelevantní; k tomu viz výše). V tomto ohledu lze do jisté míry přisvědčit žalobcovým námitkám. To však nemění nic na souhrnném hodnocení věci.

125. Jak uvádí žalobce, nelze z jednotlivých důkazů provedených Inspektorátem nutně dovodit výkon nelegální práce cizinců. Je však třeba důkazy hodnotit v jejich vzájemných souvislostech. Nadto je třeba vzít v potaz, jak uváděl ve správním řízení již žalovaný i Inspektorát, že za situace, kdy je obsah listinných pokladů v rozporu se skutečným stavem věci, popř. tyto listinné podklady mají tento stav věci nějakým způsobem zastřít, nelze z nich bez dalšího vycházet, aniž by byla provedena jejich hlubší analýza ve vzájemných souvislostech s dalšími důkazy a skutečnostmi. Ani v tomto případě přitom žalobce nepřináší principiálně odlišnou argumentaci od případu projednávaného pod sp. zn. 36 Ad 39/2014, čímž opět implicitně připouští zásadní podobnost obou věcí.
126. Za nadbytečný považoval soud i výslech zaměstnanců společnosti Vodňanská drůbež, kteří měli cizincům dávat pokyny, jednat „*do protivky*“ či jim jinak přidělovat či organizovat práci. Soud totiž vychází z toho, že na místě skutečně mohli, s ohledem na to, že daní cizinci vykonávali práci, kterou by jinak vykonávali zaměstnanci společnosti Vodňanská drůbež, a.s., vydávat některé pokyny pracovníci dané společnosti, a nikoli přímo žalobce; to již však byly „operativní“, situačně podmíněné formy organizace práce cizinců, kdy ovšem „hlavním zadavatelem“ pokynů byl samotný žalobce, jak vyplývá z dalších skutečností zjištěných v řízení.
127. Nadto soud znovu připomíná, že žalobce ani v tomto aspektu v podstatě neuvádí zásadně odlišnou argumentaci od té, kterou prezentoval již v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 36 Ad 39/2014, a se kterou se již vypořádával i Nejvyšší správní soud. Pokud v těchto souvislostech poukazuje např. na nedostatečná skutková zjištění Inspektorátu a žalovaného (např. zjišťování pracovní doby, odměňování cizinců apod.), pak tak činí v kontextu své zmíněné dřívější (soudy vyvrácené) argumentace, aniž by principiálně zpochybňoval totožnou podstatu předchozího i nynějšího případu řešeného Krajským soudem v Brně; esenciální odlišnost obou věcí však netvrdí, čímž dává najevo, že oba případy jsou skutkově i právně obdobné.
128. Za důvodné nepovažuje soud ani výhrady žalobce k výroku rozhodnutí Inspektorátu či žalovaného. Dané námitky se nesou pouze v obecné rovině, žalobce neuvádí, v čem konkrétně mělo dojít k pochybení, a ani soud relevantního pochybení neshledal.

V. j) Otázka výše sankce

129. Konečně poslední linie argumentace žalobce se vztahuje k tvrzené nepřiměřené či likvidační výši jemu udělené pokuty.
130. V dané věci jsou důležité závěry formulované v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikovaného pod č. 2092/2010 Sb. NSS, dle něhož „[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. [...] Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez

součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem“.

131. Žalobce měl v rámci správního řízení možnost se ke svým majetkovým poměrům vyjádřit. Učinil tak dne 10. 3. 2016, kdy byly Inspektorátu doručeny podklady v podobě kopie přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012 a 2013 s přílohami spočívajícími v rozdělení příjmů a výdajů předmětného sdružení podnikatelů za roky 2012 a 2013; dále žalobce doložil kopii přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014, včetně přílohy rozdělení výnosů a nákladů společnosti Servis Group za daný rok; konečně žalobce doložil již výše zmíněné dohody o provedení práce ze dne 2. 1. 2014 uzavřené mezi ním – jakožto zaměstnancem – a kontrolovanými cizinci – jakožto zaměstnavateli („*sjednaným úkolem*“ mělo být „*zastupování zaměstnavatele ve věcech právních*“).
132. Správní orgány při určení výše pokuty vycházely po skutkové stránce – z hlediska majetkových poměrů žalobce – z výsledků kontrolní činnosti a předložených podkladů, z nichž bylo možné zjistit ekonomickou aktivitu a kondici žalobce. Z daňových přiznání za roky 2012, 2013 a 2014 konstatoval Inspektorát příjmy žalobce ve výši 418 611 Kč, 373 479 Kč a 348 850 Kč, a to toliko z druhu činnosti účetní a auditorské činnosti, daňové poradenství a administrativní a kancelářské činnosti. Rozdíly mezi příjmy a výdaji činily v jednotlivých letech kladný výsledek ve výši 167 444 Kč, 149 392 Kč a 139 540 Kč. Inspektorát také zjistil, že starobní důchod žalobce činil v roce 2014 celkem 155 280 Kč a v roce 158 400 Kč. Z vyrozumění o provedení vkladu do katastru nemovitostí ve věci sp. zn. V-620/2015-712 Inspektorát zjistil, že žalobce je majitelem pozemků v družích orná půda ve výměře 53 629 m² a ostatní plocha (komunikace jiná) v celkové výměře 651 m². Při konstatování, že na předmětných pozemcích bylo zřízeno zástavní právo (viz také dokazování k majetkovým poměrům žalobce v rámci soudního řízení), zjistil žalovaný dle předpisů o oceňování majetku hodnotu pozemků – orné půdy – v částce 668 760,48 Kč. Inspektorát také doložil, že žalobce v době rozhodování podnikal na pracovním a finančním trhu České republiky více než 23 let, figuroval v pozici statutárního orgánu různých společností a družstev, popř. působil jako prokura. Dle vyhodnocených faktur za první polovinu roku 2014 Inspektorát vyhodnotil, že žalobce v rámci svého působení vyfakturoval společnosti Vodňanská drůbež, a.s. částku celkem 20 759 380,90 Kč.
133. Na základě výše uvedeného dospěl Inspektorát (a posléze i žalovaný) k závěru, že předmětná sankce není pro žalobce likvidační. K tomu žalovaný dodal, že žalobce měsíčně disponuje částkami ve výši tří až čtyř milionů Kč při správě účtu sdružení (společnosti), kdy tyto částky se týkají pouze smluvního vztahu se společností Vodňanská drůbež, a.s., která není jediným smluvním partnerem (jak uvedl i žalobce), přičemž počet zjištěných osob na pracovišti pronajatém od společnosti Vodňanská drůbež, a.s. tvoří jen zlomek celkového počtu společníků společnosti Servis Group.
134. Zároveň z pohledu přiměřenosti sankce správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že dle § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti je třeba při určení výše pokuty přihlídnout nejen k majetkovým poměrům účastníka řízení, ale k tam uvedenému demonstrativnímu výčtu kritérií, kterými jsou závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání a jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán.
135. V tomto směru Inspektorát závažnost předmětného správního deliktu odůvodnil poukazem na jeho typovou povahu, kdy je možné za něj uložit pokutu do 10 000 000 Kč, přičemž nelze pustit ze zřetele narušení podmínek na trhu práce a narušení jeho

rovnováhy: na nelegálně pracující osoby se nevztahují některé normy určené k ochraně zaměstnanců, takový zaměstnavatel získává konkurenční výhodu oproti zaměstnavatelům, kteří postupují zákonným způsobem, jsou dotčeny zájmy týkající se nejen veřejných financí, ale i regulace trhu práce a jeho stability. Tyto své úvahy, včetně odhadu výše zkrácení státu na daních, zdravotním a sociálním pojištění, Inspektorát doprovodil konstatováním, že žalobce opakovaně porušil zákon, když nereflektoval skutečnost, že již jednou byl postižen citelnou sankcí ve výši 7 300 000 Kč, pročez je namístě, aby nyní ukládaná sankce měla represivnější charakter – podobné závěry uvedl ve svém rozhodnutí i žalovaný.

136. S takto přiblíženým postupem a odůvodněním Inspektorátu i žalovaného soud v zásadě souhlasí, na příslušná rozhodnutí v tomto smyslu v podrobnostech odkazuje, a má pouze dílčí výhrady k některým závěrům či formulacím těchto správních orgánů. Jednak není zcela přiléhavý odkaz na možnost připuštění i likvidačních pokut v případě právnických osob, a to s odvoláním na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Žalobce totiž není právnickou osobou a navíc v předmětném usnesení Nejvyšší správní soud přípustnost likvidačních pokut připustil u těch právnických osob, které splňují jisté znaky – to u žalobce být naplněno nemohlo. Na druhou stranu v tomtéž usnesení hovoří rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o výjimečné o přípustnosti likvidačních pokut v případě podnikajících fyzických osob (což byl i žalobce). Za důležitý však považuje zdejší soud zejména závěr uvedený v bodě [27] tohoto usnesení, dle kterého je třeba u podnikající fyzické osoby hovořit o likvidační pokutě, pakliže je podnikateli způsobila „*sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží*“ (zvýraznění doplnil KS v Brně). Ze skutečností zjištěných ve správním řízení, tvrzených žalobcem v rámci tohoto řízení, popřípadě z dokazování před krajským soudem však neplyne, že by nutně mělo dojít u žalobce k existenčním potížím, a to již vzhledem k výši nezabavitelné částky jeho starobního důvodu, která např. pro rok 2019 činí 10 845 Kč měsíčně (viz oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 12. 2018, č. j. O-17.12.2018-42/500 404 087), nebo činila v roce 2017, tedy v době rozhodování žalovaného, částku 9901 Kč měsíčně (viz oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 12. 2016, č. j. 500 404 087). Z tohoto důvodu nelze bez dalšího uloženou pokutu považovat za likvidační. Přitom dle názoru soudu v tomto směru vycházely správní orgány z dostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. jejich rozhodnutí odpovídá skutkovému stavu, jak je v rámci doplnění dokazování zjistil Krajský soud v Brně (přestože, jak bylo zjištěno, žalobce dle oficiálních údajů a zdrojů nedisponuje majetkem větší hodnoty).
137. Za poněkud zkratkovitou lze na první pohled považovat úvahu správních orgánů o tom, jakými částkami žalobce měsíčně disponuje v rámci podnikatelské činnosti, popř. jaké částky vyfakturoval za určité období. Tato skutečnost vzhledem k tomu, že se nejedná o hodnoty, které by náležely přímo žalobci, nýbrž se týkají hospodaření v rámci sdružení (společnosti), nevypovídá primárně ani tolik o majetkových poměrech žalobce, jako spíše o rozsahu jeho problematické podnikatelské činnosti. Z tohoto hlediska tak tedy i tato skutečnost má pro určení výše sankce relevanci.

138. Obsahem správního spisu pak není podložena úvaha o hypotetické hrubé měsíční mzdě (40 000 Kč), pokud by dotčení cizinci pracovali jako zaměstnanci společnosti Vodňanská drůbež, a.s., od čehož odvíjí Inspektorát své výpočty ohledně zkrácení veřejnoprávních odvodů za tyto osoby. Na druhou stranu však tato částka, se kterou Inspektorát operoval, není zcela nepřiměřená pro to, aby jí nebylo možno přiznat vypovídací hodnotu, a může tak představovat referenční hledisko pro zvažování rozsahu, v jakém byl delikt spáchán.
139. Celkově potom soud k námitkám žalobce, týkajícím se zejména poměru jeho příjmů k uložené pokutě a její nepřiměřenosti, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014-58, ze kterého plynou i některé závěry týkající se typové závažnosti předmětného správního deliktu a kritérií pro ukládání sankce, včetně recidivy: „[25] *Zákaz likvidačních pokut neznamená, jak mylně dovozuje stěžovatelka, že by správní orgány měly rezignovat na ukládání pokut ve větší výši. Naopak, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě (srov. cit. usnesení rozšířeného senátu, bod 28).*
- [26] V daném případě zákonodárce přisoudil veřejnému zájmu velký význam, který se odrazil v horní hranici sazby stanovené na 10 000 000 Kč. Delikt stěžovatelky je tak jednoznačně nejzávažnějším správním deliktem podle zákona o zaměstnanosti. Pokud se stěžovatelka rozhodla podnikat a pro tyto účely zaměstnávala zaměstnance, měla povinnost se při tom řídit pracovněprávními předpisy. Ty však vědomě porušovala, a to dokonce opakovaně. Následky tohoto jednání se odrážely jak ve sféře samotných „na černo“ zaměstnaných cizinců, tak v oblasti veřejnoprávní. Individuální poměry stěžovatelky a nedobytnost některých pohledávek byly zohledněny již správním orgánem I. stupně [...].*
- [27] Stěžovatelka tvrdí, že uložená sankce více než sedmsetkrát převyšuje výši jejího zisku z předchozího účetního období a v tomto směru je prý likvidační. Toto tvrzení dokládala výkazem zisku a ztrát za rok 2012 a přiznáním k dani právnických osob za tentýž rok. Pokud by však zdejší soud argumentaci stěžovatelky akceptoval, znamenalo by to, že stěžovatelka by nebyla za tento správní delikt postižitelná nikdy, tj. ani při uložení nejnižší možné pokuty (tj. v té době 250 000 Kč), neboť by pokutu mohla vždy označit jako likvidační. Dovedeno ad absurdum si lze v tomto ohledu také představit, že by delikvent záměrně formálně (účetně) udržoval své hospodářské výsledky na co nejnižší možné míře a přitom se dopouštěl závažných správních deliktů, aby pak následně mohl argumentovat likvidačním charakterem pokuty.“*
140. Soud si je vědom argumentace žalobce, že k ohrožení trhu práce nemohlo dojít z toho důvodu, že společnost Vodňanská drůbež, a.s. nebyla schopna zajistit pro práce, které vykonávali daní cizinci, vlastní zaměstnance; i z výpovědí pracovníků společnosti Vodňanská drůbež, a.s. tato skutečnost plyne. K tomu soud uvádí, že dotčení trhu práce přesto bylo dáno. I společnost Vodňanská drůbež, a.s. (jejíž praxe v daném směru přinejmenším vzbuzuje určité otazníky), se pohybuje na trhu práce, kam vstupuje se svou nabídkou, která zahrnuje i mzdu o určité výši za konkrétní práce. Pokud by žalobce neumožnil zjištěnou nelegální práci cizinců, musela by společnost Vodňanská drůbež, a.s. zřejmě řešit situaci jinak. Z výpovědí učiněných v rámci správního řízení plyne, že by tak musela činit např. operativním přesunem svých zaměstnanců z jiných pracovišť (s patřičným ohodnocením); dále se nabízí, že by musela na trh práce vstoupit s výrazně

mzdově atraktivnější nabídkou, aby si zaměstnance zajistila. S ohledem na aktivity žalobce tak však činit nemusela, popř. nemusela se pokoušet získat – při dodržení všech předpisů o pobytu cizinců, zákoníku práce nebo zákona o zaměstnanosti – např. zahraniční pracovníky. I v tom lze shledávat dotčení trhu práce, na kterém se žalobce, v podstatě využitím tzv. švarcsystému, podílel; primární přitom i z hlediska trhu práce však není pohled ze strany společnosti Vodňanská drůbež, a.s., nýbrž ze strany žalobce, který využíval práce cizinců, aniž by musel dodržovat výše zmiňované povinnosti vyplývající z pracovněprávních předpisů.

VI. Závěr a náklady řízení

141. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
142. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. června 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu